

— Eyvahlar olsun, herif yine parti değiştirecek galiba!...

Erkek Sabahat Kimdir?

Erkek Sabahat, sonradan erkek olmuş bir kadındır

Bu harikulâde romanda onun maceralarını okurken:

«Aman Bitmesin!... Aman Bitmesin!... Aman Bitmesin!...»

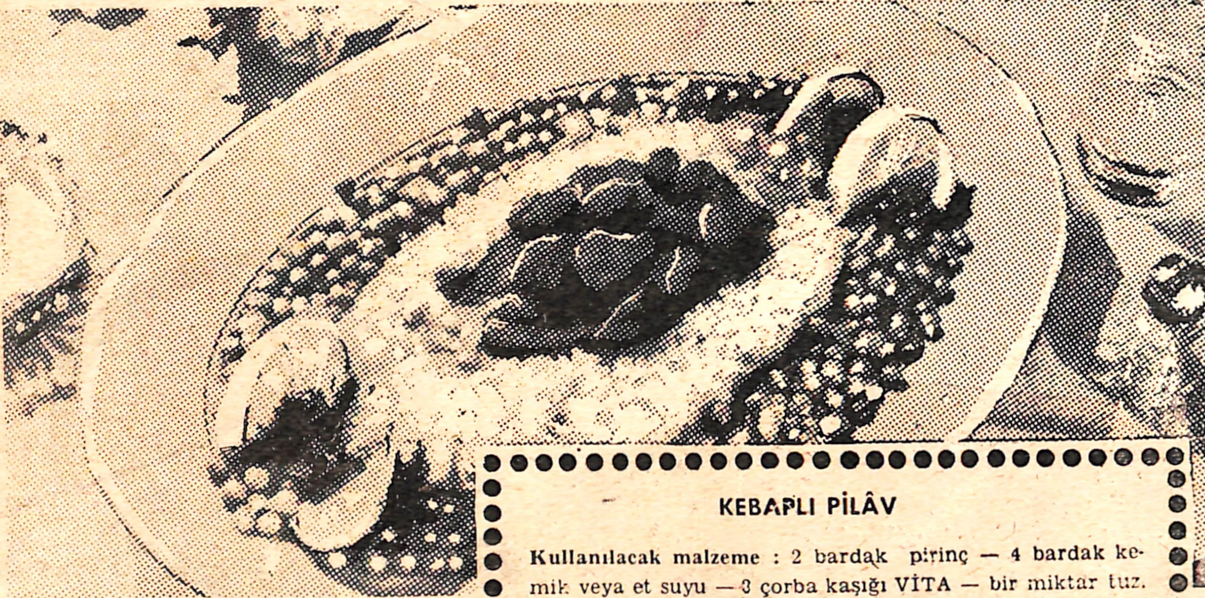
Diyecek, bittikten sonra da yine aynı zevkle tekrar okuyacaksınız.

Pek Yakında Başlıyoruz!

Grafika V.2?

bu kebaplı pilâv enfes!

VİTA ile bütün yemekler lezzetlidir! Nefis ve zarif bir yemek hazırlamak için bundan daha iyi bir mamul olamaz.

Hakikaten, VİTA öyle kalitesi yüksek sâf nebatî yağlarla imal edilmiştir ki bu mamulün içindeki hiçbir madde sıhhatınızı bozmaz.

Böylece, daha az para mukabilinde daha iyi yemek yiyebilirsiniz, çünkü VİTA çok ucuz bir fiata satıldığından size hissolunur bir tasarruf tahakkuk ettirecektir.

KEBAPLI PİLÂV

Kullanılacak malzeme : 2 bardak pirinç — 4 bardak kemik veya et suyu — 3 çorba kaşığı VİTA — bir miktar tuz.

Yapılması : Pirinç ayıklanarak tuzlu sıcak suya atılır, yarım saat bırakılır. Tuzlu suyu süzülür, yıkanır, 4 bardak et suyuna miktarı kâfi tuzla beraber pirinç ilâve edilir, orta ateşte pişirilir. Suyunu çekmeğe başlayınca ateş hafifletilir. 3 kaşık VİTA eritilerek üzerine dökülür. Suyu tamamen çekildikten sonra ateşten indirilir.

1/2 kilo kemiksiz kuşbaşı koyun eti, 1 kaşık VİTA, 1 soğan, 2 domates veya bir kaşık salça ve kâfi miktar tuzla güzel bir kebap pişirilir. 250 gr. iç bezelye tuzlu suda haşlanır, suyu süzülür, 1/2 kaşık VİTA eritilerek üzerine dökülür. Hepsi sıcak olmak üzere tabağa yerleştirilir.

VİTA 2 veya 5 kiloluk kapalı kutularda ve 17 kiloluk tenekelerde satılır.

UNILEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY - İSTANBUL

Polis Romanlarımız

Akbaba Yayınevinin polis romanları. Sadece heyecan ve macera değildir. Bu kitaplar, dünyaca beğenilen, okunan birer edebî eserdir.

Beyaz Cehennem
Cingöz Recai'nin maceraları

Otomobilde Üç Kişiydiler!
Churchil'lerin, Roosevelt'lerin bile okuduğu eser!

Gece Gelen Adam!
Biribirinden güzel polis hikâyeleri

Düğümlü Mendil
Yerli polis romanlarının en güzel ve en heyecanlısı

Öldüresiye!
Dünya polis edebiyatının en çok okunmuş, her dile çevrilmiş şaheser romanı!

Fuarda Cinayet!
Başladıktan sonra titremeden bırakamıyacağınız kitap

Her kitap 1 liradır.

Kral Faruk'un Elmasları!
Cingöz Recai'nin son harikası

Fiyatı 2 liradır.

Akbaba

SİYASÎ TAŞIT!

Aman Öpüşmeye Başlamayın Ondokuzlar!..

ŞİMDİLİK bütün ümidimiz sizde. Ama ağzımız sütten yandığı için, yoğurdu üflediğimizi de unutmayın!

Siyasî hürriyetler bakımından en bol keseden vadeden sizlersiniz. Ama sizden önce güvendiğimiz dağlara kar yağdığını da unutmayın!

Dün on dokuz, bugün yirmi dokuz, yarın otuz dokuz... Ama bir şu dağın ardında ümidimiz kaldığını da unutmayın!

Bu «ama» lar nereden aklıma geldi, bilir misiniz? Gazetelerden birinde birbirinizle öpüşürken çekilmiş resimlerinizi gördüm de!..

«— Öpüşmek bir samimiyet gösterisidir. Öpüşmekten ne çıkar?»

Aman!.. Sakın böyle söylemeyiniz Bu siyasî öpüş gösterilerinden neler çıktığını bir biz biliriz, sonra yine bir biz biliriz!

Siyasî buseler mi? Ödümüz kopuyor, yüreğimiz ağzımıza geliyor.

Çarşıdan gelip şap, pazardan dönüp şup öpüşmeyiniz!

Çünkü sizden öncekileri gördük. Onlar da istasyonlarda, garlarda, karşılama, uğurlama törenlerinde el etek öpenlerle alay ediyorlardı. Mecliste, Cumhurbaşkanına bile ayağa kalkmıyorlardı. Yalnız, samimiyetlerinden birbirlerini görünce, balıklama atlayıp kucak kucağa, yanak yanağa, dudak dudağa öpüşüyorlardı. Ama, sonra ne oldu?.. Bu yanak, dudak öpüşleri, gitgide onlarda da el etek, buyruk, kuyruk öpüşlerine dönmedi mi? Razıyız, her şeyiniz siyasî olsun, ama öpüşleriniz, hayır... Bir yerde siyasî öpüşme gördük mü, içimiz cız ediyor: Eyvah, diyoruz, bunlar da öbürleri gibi!

Dün birbirlerini öpenlerin, bugün nasıl birbirlerini ısırdıklarını siz de bilmezseniz artık, başka kimbilir?

Pragramınıza şöyle bir madde koysanız, ah ne kadar iyi olur: (Parti kurucuları boyunlarına, üzerinde «Beni öpmeyiniz!» yazılı önlük takmağa mecburdurlar.)

Bugün, el etek öpmeyiz, diyenler, alışa alışa yarın, «Bükemediğin eli öp de başına koy!» diyorlar.

Bugün, el etek öpenlerle alay edenler, alışa alışa, yarın «Etek öpmekle dudak aşınmaz ya!» diyorlar.

Siyasî öpüş mü? Hayır. Bunun sonu mutlaka «Herkese şapur şupur, bize Yarabbi şükür!» oluyor.

Aman!.. Siz de öbürleri gibi öpüşmelere başlamayın! Alışırsınız. Bu iş yanaktan başlıyor, yavaş yavaş ayağa iniyor. Bir kere eğilmeğe, bükülmeğe alıştınız mı, tamam!.. Artık belinizi doğrultamazsınız!

Aman ondokuzlar! Öpüşmeyin, öpüşmeyin, öpüşmeyin!..

AKBABA

HASAN VE BÖREK!

D. P. Meclis Grupunun meşhur toplantısından sonra, İsmet İnönü'ye sordular:

— Paşam neler oluyor?..

İnönü, gülerek cevap verdi:

— Görüyorsunuz işte: Yalnız Hasan'ın böreğini değil, Hasan'ı da yediler!..

Zeytin Yağı

Zeytinyağı beşyüz oldu, heyhat,
Heyhat, o imambayıldı artık!
Vaktiyle imam bayılmış amma,
«Beş yüz!» dediler, ayıldı artık!

Orhan Seyfi ORHON

Balığa Düşman

SERBEST düşünceye düşmanız. Hürriyete düşmanız. İleriliğe düşmanız. Demokrasiye düşmanız. İnsan bu düşmanlıkların sebebini bilince, hepsini anlıyor, kızmıyor. Ama şu zavallı, ağızları var, dilleri yok balıklara neden düşmanız? İşte bunu bir türlü anlıyamıyorum.

Köpek kediye, kedi fareye nasıl düşmansa, biz de balıklara öylesine düşmanız. Düşman olmasak, bize hiç bir zararı olmayan o zavallı balıkları tutar tutar da, öldürdükten sonra leşlerini tekrardan denize döker miydik? Hem de ne zahmetlere katlanıp, ne emekler harcayıp, ne paralar döküp onları avlarız...

Ben, kendimi bildim bileli, bu böyledir: «Dün, kırk ton balık denize döküldü», «Bugün altmış ton balık denize döküldü», «Yarın yüz ton balık denize dökülecek».

Kurtların bile kuzuları boğmak için, yaşamak gibi haklı bir sebepleri vardır. Ya biz zavallı derya kuzularını neden denizsizlikten boğar boğar da, sonra denize atarız? Denizleri balık cesediyle mi dolduracağız?

Şu iki haber gazetede yanyana idi:

«Yetmiş ton balık denize döküldü.»

«30 bin dolarlık balık avlama malzemesi satın alınması için tahsisat çıktı!»

E buna düpedüz düşmanlık derler, balık düşmanlığı... Çekirge mücadelesi var, çekirgelerle başa çıkamayız. Domuz mücadelesi olur domuzlarla baş edemeyiz. Sivrisinek savaşı olur, sivrisineklerden baş kaldıramayız. Acaba, bütün bu çekirgeye, sineğe, domuza, fareye olan düşmanlığımızın hıncını zavallı balıklardan mı alıyoruz?

Olaylar Alaylar Kalaylar

GAİBE İHTAR

Firar suçundan sanık ve yapılan soruşturma ve araştırmalarda gösterilen adreslerde bulunamıyan (Brezilya doğumlu kahve, Amerika doğumlu yedek parça, İngiltere doğumlu nal mıhı) nın en kısa zamanda kendi ayağı ile gelip bakkallara ve satış yerlerine teslim olmadığı takdirde, elimizden bir şey gelmediği ve yapacak bir şey olmadığı ilân olunur.

KAZASKER

BAŞ VE TRAŞ

BİZDE bir de saç düşmanlığı vardır. Babalar, çocukların saçlarını dibinden kestirmeğe meraklıdırlar. Parasız yatılı okullarda çocukların saçlarını kökünden keserler. Evlâtlık alınan kız çocuklarının bile, ilk iş olarak hanımefendiler saçlarını makaslarlar.

Cezaevlerinin kapısından şöyle bir başınızı uzatmaya görün. Hemen kellenize yapışır, saçlarınızı sıfır makineye vururlar.

Gazeteler yazdı. Geçen gün bir adamı tanık diye Emniyet müdürlüğüne götürmüşler, adamın saçlarını kazıyıp salıvermişler, sanki berber dükkânı!

Nedense saçlara bir düşmanlığımız var. Saçlı bir insan gördük mü, elimiz ayağımız titriyor, aman nasıl etsek de şunları kökünden kazıyıversek diye çarpıntılar geçiriyoruz.

Sebebini sorarsanız temizlik, derler. Oysa ki, çocuğun saçını kesmekten ise, saç bakmağa onu küçükten alıştırmanın faydası da meydandadır.

Bu saç kesmenin en daniskası, cezaevine giren gazetecilere yapılır. Âdem baba koğuşlarında bitten adam seçilmeyen o ceza evlerin de, temizlik diye gazetecilerin saçı da kesilir.

Milletlerarası Basın Enstitüsü, bir çok dillerde çıkardığı bir kitaba memleketimizi tanıtan bir resim koymuş. Saçları sıfır numara ile kazıtılmış bir gazetecinin cezaevindeki resmi. Altında da; «Hükûmetlerin serbest basına olan baskısı» yazılı.

Hani memleketimizi illе de yabancılara tanıtalım, diye yırtınıp durmuyor muyduk? Hep dansöz Neclâ Ateş tanıtacak değil ya... Sonunda tanıttık işte kendimizi!

Ceza Kanununda bir 161 inci madde vardır: «Millî menfaatlere aykırı hareketler» maddesi. Acaba,

saçları derinden kesilmiş gazeteci resminin, milletlerarası bir dergide neşrine sebep olan berber her kimse, bu maddenin şumülüne girmez mi?

Galiba eşeğe kızıp semerini döv mek gibi, biz de kafanın içindeki beyne kızıp, kafanın dışındaki saçtan hıncımızı alıyoruz.

Kimbilir, belki de «Biz öyle insanlarız ki, demokrasiyi bile traş ettik, işte bakın, «Böyle baş, böyle traş!» diye memnun olmuşlardır.

D. P. DEN ALTI MEBUS DAHA ÇIKARILACAK!.. **(Gazeteler)**

MECBURÎ DURAK!..

(Nehar Tüblek)

OKUMA - YAZMA

SEÇİLEN belediye meclisi üyelerinin çoğu okuma - yazma bilmiyormuş. Gün geçmiyor ki, gazeteler, falan yerdeki meclis üyelerinin kara cahilliğini yüzüne vurmasın. Bize «Oku da adam ol!» derlerdi. Şimdi biz adam olanlarımıza bakarak çocuklarımıza «Aman oğlum, okuma da adam ol!» demeğe mecburuz.

Gazetelerin yazdığına göre, Konya Belediye Meclisi üyelerinden bir kaçının okuması yazması yokmuş. İmtihan etmişler, üyeler alfabeyi bile sökememişler.

Sakın bu üyeler, okuma - yazma bilmediklerine göre, eski Maarif Vekili Celâl Yardımcı'nın, Doğuda, Batıda, Kuzeyde, Güneyde, yedi iklim dört köşede, ve şeş cihette açtığı Üniversitelerden mezun olmasınlar!

F. K. G. nin ESRARI

GAZETELERİMİZİN son günlerde üzerinde en çok durdukları, sayın valimizin esrarı meselesidir. Bakın, gazetelerdeki şu başlıklara:

«F. K. G. nin esrarı anlaşılamıyor».

«Gökay muamması halledilemiyor».

«Fahrettin Kerim bilmecesi çözülemiyor».

Küçücük sevimli valimiz, kendi arzulariyle, anlaşılamayan esrar, halledilmez muamma, çözülmez bilmece oldu, çıktı. Tıpkı «Öldü mü, intihar mı etti?» Diye yazılan Abdülâzizin esrarı, Lavrensin esrarı, Mataharinin esrarı, atomun esrarı gibi...

Sanki memlekette esrar perdesine bürünen yalnız Fahrettin Kerimmiş de... Hani ne demiş adam? «Bir tane olsa, bal börekle beslerim...»

Memleket baştan ayağa esrar... Bir Fahrettin Kerimin esrarı olsaydı, onu bir nefeste çekiverirdik. Üstad da sırra kadem basar kurtulurdu.

BİR GÜNDE İKİ HABER :

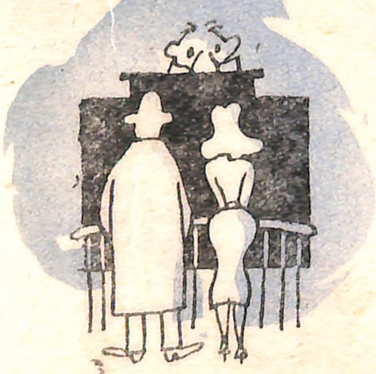
Yirmi ton balık denize atıldı!.. (Gazeteler)
Hüseyin Balık D. P. den atıldı!.. (Gazeteler)

CAHİDE SONKU

ŞİMDİYE kadar tanınmış iş adamlarımız vardı. Şimdi onların arasına bir de «İş kadını» karıştı. Meşhur iş kadını Cahide Sonku, başarılı yerli filmler yapıyor. Filme «Kadın Parmağı» ile «Kadın Göbeği» girince, o filmin başarısız olması mümkün mü?

Yalnız, nedense, Cahide Sonku, kiminle bir iş yapsa mahkemelik oluyor. Artist Orhon Arıburnu onu mahkemeye verdi. Zeki Müren mahkemeye verdi. Bir rejisör daha mahkemeye vermişti. Şimdi de en son filminin rejisörü Atıf Yılmaz, Cahide Sonku'yu mahkemeye vermiş.

Ne istiyorlar bu Cahide Sonku'dan? Ne istediklerini bilmiyorum ama, şu modaya uyup, meşhur iş kadınımızı, benim de mahkemeye veresim geliyor. Belki bir şey koparırız!

TERSLİK

GAZETELERDE okuduk: Ödemişte 300 bin liraya bir Adliye binası yapılmış. Açılış yapılacağı gün, bakmışlar ki, binanın önü arkaya, arkası da öne gelmiş, giriş kapısı bir çıkmaz sokağa açılmış. Adliye binasına, pencereler den girmekten başka çare yok.

Artık bukadar da yanlışlık olmaz, diyeceksiniz.

Doğru. Bunda yanlışlık yok, zamana uyan bir terslik var. Zamanımızda her şey o kadar tersine döndü ki, biz yine bukadarına şükredelim. Ya müteahhit, binanın temelini yukarıda, damını aşağıda yapsaydı...

— Haydi bakalım, ellerinizin üstünde, baş aşağı yürüyün! Deseydi, ne olacaktı?

Hiç şaşmazdım. Bunca tersliğe yakışırdı doğrusu. Hem de bir âbide kazanırdık.

RUMUZLU KONUŞMA

HABER aynen gazetelerden: «Genel evlerden birinde çalışan H. adında bir kadını, C. adındaki kadın arkadaşı, kendisine «O...» diye hakarette bulunduğu için mahkemeye vermiştir.»

Şu nezakete, şu terbiyeye, şu inceliğe bayıldım. Biraz da bu terbiyeyi biz erkekler, hele politikacılar öğrensek. Nedir o, tartışmalarımızdaki, yazılarımızdaki ağır hakaretler, hattâ küfürler. Bir kere bu terbiyeyi alsak, siyasî tartışmalar şu güzel biçime girer:

— Ben Hasan beyin düşüncesinde değilim.

— Haydi oradan «P...».

— «Pe» sensin....

— Sen de «K...» sın.

— «Ke» sana derler.

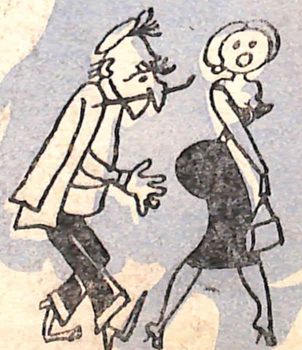
Ertesi gün gazeteler bu haberi şöyle verirler:

«Dünkü toplantıda, Hasan bey Hüseyin beye «Pe», Hüseyin bey de Hasan beye «Ke» dediği için, birbirlerini mahkemeye vermişler, hakaret karşılıklı olduğundan, ispat hakkına lüzum kalmadan mahkeme düşmüştür.»

Nezaket başka şeydir vesselâm.

VAHŞİ HAYVAN

İZMİR, Kültür Parkı Hayvanat bahçesi için tâââ Sudana vahşi hayvan ısmarlanmış. Bukadar zahmete ne lüzum var? Üstelik döviz de gidecek. Geceleri İstiklâl caddesine çıksın, baksınlar, bizde ne vahşi hayvanlar, ne vahşi canavarlar var. Bir kadın, bir kız geçmeye görsün. Harttadak etini budunu koparıveriyorlar. Bu canavarların yanında Sudanın en vahşi hayvanları ehlî tavşan kalır!

Bilen Kazanıyor

STÜDYO çok kalabalıktı. Gelenlerin çoğu kadındı.

Spiker mikrofondan:

— Sayın dinleyiciler, şimdi «Bilen Kazanıyor!» programına başlıyoruz, dedi.

Sonra, salona döndü. Mikrofona da aksedecek şekilde:

— Sayın bayanlar, baylar! «Bilen Kazanıyor» programımızdaki soruları cevaplandırmak isteyenler sıra ile lütfen mikrofon başına gelsinler! dedi.

Uzun boylu, gözlüklü bir zat mikrofona geldi:

— Adınız?

— Fatin Rüştü Zorlu.

— Güzel...

— Nesi güzel?

Bayan spiker kızardı. Salondan «Boyu bosu» sesleri yükseldi.

Bayan spiker, ilk soruyu sordu:

— Bir okka samandan kaç okka duman çıkar?

Fatin Rüştü adındaki zat sallandı. Salondan kahkahalar yükseldi.

Bayan spiker:

— Bay Zorluya soru zorlu geldi. O halde başka bir soru, dedi. Hamlet'in söylediği «tu bi or nat tu bi» ne demektir?

Zorlu hemen cevabı yapıştırdı:

— Makam otomobili...

— Aferin... Bildiniz alın davetiyenizi.

— Ben davetiye değil, pasaport istiyordum.

— Yakında pasaportunuzu da elinize verirler. Sıra kimde efendim?

Beyaz gülüşlü, erkek yürüyüşlü bir bayan geldi. Spiker sormadan kendisini tanıttı:

— Adım Nazlı Tılabar, bilmem içinizde beni tanımıyan var mı?

Salondan, iç çekmeleriyle karışık «tanırız!» sesleri yükseldi.

— Kadınla erkek eşit midir?

Hemen hemen bütün dünya radyoları «Bilen Kazanıyor!» saati tertip ediyorlar. Stüdyolarına çağrılı dinleyicilerine türlü sorular sorup cevaplandırıyorlar. Bilenlere armağanlar veriyorlar. Amerika'da, bir kunduracı, radyonun müzik üzerine sorduğu on suali doğru cevaplandırdığı için bizim paramızla yüz bin liradan fazla kazandı. İstanbul Radyosu da bu dünya modasına uyarak «Bilen Kazanıyor» saati yaptı. Radyo müdürü Nevzat Atlığ, bunun kültüre hizmet olduğunu söylüyor. Soruları tam bilene veya hiç bilmiyene, tekrar bu festivale (!) gelmeleri için iki davetiye veriyorlar. Aşağıda, İstanbul Radyosunun «Bilen Çağırıyor» saatinde stüdyoda bulunan yazarımızın görüp duyduklarını okuyacaksınız.

Bayan Nazlı, nazlanmadan cevap verdi:

— O, hiç bilinmez... Kadınına göre değişir!

— Peki siz kendinizi nasıl sayıyorsunuz? Müsavi mi?

— Hayır... Üstün!

— Bravo!.. Sıra kimde ise buyursun!

Yakışıklı, güler yüzlü, şık bir bay mikrofon önüne geldi.

— Adınız?

— Dillerde dolaşıyor.

— Menderes misiniz?

— Tâ kendisi.

— Size tarihî bir soru... «Quo-Vadis?» ne demektir? Kime sorulmuştur?

— Lâtincedir. «Nereye gidiyorsun?» demektir. Son zamanlarda bana sorulmuştur. Müsaade ederseniz, cevabını vereyim.

Mikrofona yaklaştı. Konuşmağa başladı:

— Vatandaşlar!.. Onların gidişi sanki daha mı iyi idi... Hürriyeti seçenlerin gidişi sanki...

Salondan «Parti propagandası istemez!» sesleri yükseldi. Güler yüzlü zatın sözleri güme gitti.

— Sıra kimde efendim?

— Bende.

— Adınız?

— Eski Maarif Vekili Celâl Yardımcı.

Salonda o zamana kadar görülmemiş bir kahkaha koptu.

Spiker:

— Mademki siz Maarif Vekilliği yaptınız, öyle ise bilin bakalım, dedi, iki kere iki kaç eder?

Celâl Yardımcı, bir müddet tırnaklarını yiyerek düşündükten sonra:

— Yerine, zamanına göre değişir, dedi.

Sağ taraftan şiddetli alkışlar yükseldi.

— Buyurun davetiyenizi.

— Teşekkür ederim. Bu davetiye ile kabineye girebilir miyim?

— Telefon kabinesi mi? Ayrıca memurdan fiş almanız lâzım.

Sıra kimde efendim? Buyurun.. Adınız?

— Emin Kalafat...

— Ayaklarınızın üzerinde mikrofona yükselin de sesinizi duysunlar.

— Emin Kalafat...

— Âaafferiiiin... Söyle bakalım minimini Kalafat, İstanbulu kim zaptetti?

— Fahrettin Kerim...

Salondan «Bildi.. bildi.. Maşallah» sesleri yükseldi.

— Buyurun davetiyenizi. Teşekkür ederim. Sıra sizde mi efendim? Şöyle buyurun. Adınız?

— Köprülüzade Mehmet Fuat.

— Çok güzel. «Vatan kasidesi»ni kim yazdı?

— Ahmet Emin Yalman...

Alkış sesleri göklere çıktı.

Spiker, yeni gelene sordu:

— Sizin adınız?

— Sıtkı Yırcalı.

— Size bir bilmece soracağım.

Ben ben idim, ben idim,
Samur kürklü bey idim.
Felek beni şaşırttı,
Kızgın küle düşürttü.

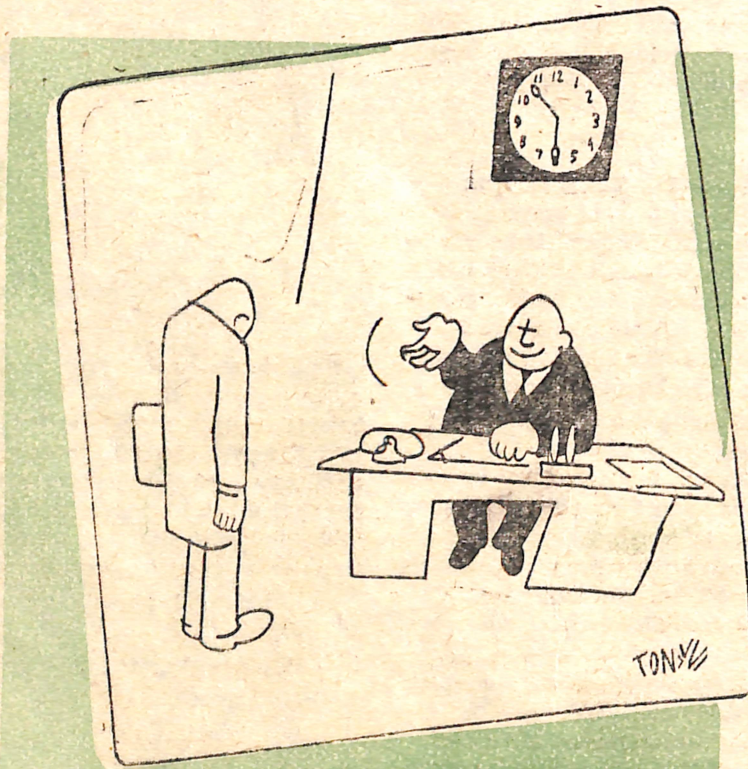
Sıtkı yırcalı kızdı:

— Hani burada siyaset yoktu?

— Siyaset değil efendim. Bu bilmece «kestane» demektir.

İşim olduğu için, bu güzel eğlencede daha fazla kalamadım. Stüdyodan ayrıldım ama, aklım orada kalmıştı.

— Yine elektrikli trenle mi teşrif?..

HAYVAN KARDEŞLERİMLE BAŞBAŞA

Sütçü Beygirile Konuştum!

— Merhaba dostum...

Başımı kaldırdım, sıska, kaburga kemikleri birbirine geçmiş, iskeletinin üstüne uyuz bir deri kaplı beygir...

— Ben senin nereden dostun oluyormuşum?

— Aramızda pek çok benzerlikler var da. Sen de bizdensin.

— Ne münasebet? Ne imiş aramızdaki benzerlikler? Neden sizden oluyormuşum?

— Bir bir sayayım da dinle. Benim soyum sopum kanlı canlı, ri yarı yaratıklardı. Bir de bana bak. İnsanların elinde ne hale geldim? Beni uyuz sokak kedisine çevirdiler. Sen de öyle değil misin? İnsanların elinde küçüle küçüle kuyruğum kadar kalmışsın.

— İnsanların elinde mi? Ben kendim insanım be!..

— Daha fena ya... Keşke hayvan olsaydın. Siz insanlar, birbirlerinize yaptığınızı, hayvanlara bile yapmazsınız. «Homo homini lupus!»

— Ne demek o?

— Sen lâtince bilmez misin? Filosof Hobbes'in bir sözü: «Homo homini lupus».

Yani «insan, insanın kurdudur.»

— Haaa, demek sen filozofsun da!.. Şu aramızdaki benzerlikleri say bakalım filozof beygir...

— Pekâlâ! Ben doğduğumdan beri yük taşırım. Sen de öyle değil misin? Senin cılız omuzlarında taşıdığın yükü kim taşıyor? Mükellefiyet senin omuzlarında, sorumluluk senin sırtında, vazife senin üstünde, ceza senin başında, suç senin alnında... Daha ne olsun?

Karşılık bir şey söyliyemedim.

— Dahası var: Ben sıska bir beygirim. Sahibimden tut, karısı, çocukları, bütün mahalle benim sırtımdan geçinir. Sen de benim gibi değil misin yani? Bir düşün bakalım, sırtından kaç kişi geçiniyor?

— İki üç şeyle...

— İki üç şey mi? Sayayım da gör: Benim atalarım, ağzı köpüklü, şaha kalkmış atlar, hürriyetin sembolü idi. Hani bende şimdi o kudret? Sen de öyle değil misin? Şimdi, zeytinin kilosu beş liraya çıkınca, kıçını kıpırdatamaz oldun. Farkımız var? Bana dizgin vururlar, senin ağzına kilit. Bana gem takarlar, senin dilini bağlarlar. Beni köstekler, seni.... Haydi söyletme beni. Ha? Ne der sin?

— Hiç!.. Ne diyeyim? Söyleyim de başım belâya mı girsin?

— Ben pis, karanlık, rutubetli bir ahırda oturuyorum. Ya sen?

— Ben de karanlık, rutubetli, pis bir bodrumda.

— Gördün mü? Farkımız yok.

— Haklısın dostum, haklısın. Birbirimize çok benziyoruz. Adınızı bağışlar mısınız?

— Adım sütçü beygiri!

— Süt mü taşırsınız?

— Hayır. Bu bizim aile adımız, babalarımdan kalmış. Eskiden sütçü beygirleri, sırtlarında süt güğümlerile ayakta uyurlarmış da...

— Ben de öyle... Bazan yazı yazarken, kalemim elimde uyukluyorum. Dostum, nereye böyle?

— Ben mi? O da bir macera... Başını ağrıtmazsam, anlatayım. Benim anam, bir arabada kısraktı. Bir buçuk yaşımda sırtıma yük vurdular. Otuz sene yük taşıdım, araba çektim, sırtıma bindirdim

— Tıpkı benim gibi...

— Ama artık işe yaramıyorum. Zayıfladım, ihtiyarladım, hastalandım. Sahibim beni at pazarına götürüp sattı. — Yâââ...

— Kasap beni kesecek, koyun eti diye satacak. Yahut sosis, salam yapacaklar etimden!..

— Vah, vah, vah!..

— Bana acıyor musun? Güleyim bari!

(Burada kişnedi) hi hi hihi... Artık kurtuluyorum, insanlar beni yiyecek, kurtuluyorum artık!

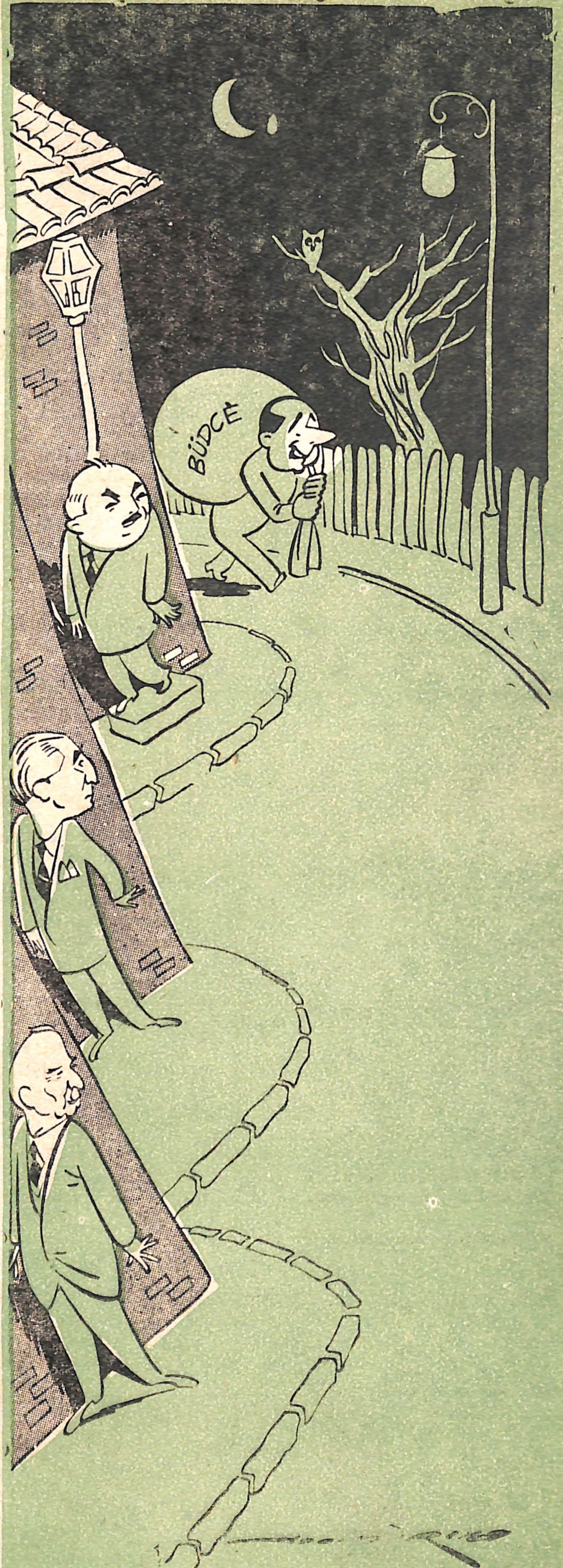
— Homo homini lupus!.. diye bağırdım ve ben de tıpkı sütçü beygiri gibi ellerimi yere koyup, dört ayaklı oldum. Ben de onun gibi kişnedim.

— Kaderimiz benziyor sütçü beygiri, dedim, insanlar beni de yesinler de kurtulayım...

— Hi hi hi... İnsanlar senin etini değil, beynini yerler, kalbini yerler... Hihi hihi..

Kişniyerek uzaklaştı. Bir sütçü beygiri kadar bile olamıyorum. İki ayağımın üstünde kalktım!

— Ben insanım, dedim, homos, homini lupus!..

Tehlikeli yol

CİRO

ŞAYET bu hâdiseyi, yeni senenin zabıta haberleri arasında ararsanız, nâfile zahmet edersiniz. Çünkü polis vukuatı sırasına geçmemiştir. Ben de tesadüfen öğrendim, size anlatacağım. Ama, biraz evvelinden başlıyarak...

Ahmet Şeker, oldukça hovarda yaradılışlı bir adamdır. Gittiği her yerde, yanındaki güzel bir kadın, mutlaka dikkati çeker. Ayni gece klübüne, ayni paviyona iki kere üst üste ayni hatunla geldiği de görülmüş şey değildir hani. Daha doğrusu bir kere görüldü: Son defaki gelişinde sarışın ve çok güzel bir kadındı yanındaki ve daha önce de o pavyonda, iki kere ayni kadınla görülmüştü.

Bir akşam, erken saatte, ben bara tünemiş, bira içiyordum. (Biliyorum, şimdi o sefil içki de içilir mi? Hiç olmazsa viski diye yaz... Sözleri aklınızdan geçiyor. Ama biz gazeteci takımı, viski içtiğimiz zaman bile bundan bira diye bahsetmeği tercih ederiz). Baktım, bizim Şekeı geliyor. Geldi, yanıma tünedi.

— Yalnızsın? diye sordum.

— Daha erken. Karımla gece çıkıyoruz...

— Karınla mı? Ay sen evlendin mi?

— Haberin yok mu?

— Hani o, birkaçtır yanında gördüğümüz boylu boslu, sarışın güzel hanım...

— Evet, karım...

Bu sırada, kapıdan orta boylu, tıknaz bir adam içeri girdi ve dibe doğru yürüdü. Bizden yana bakmamıştı ama, Ahmet, onu görmüştü:

— Namussuz herif... diye sunturlu bir küfür tefrikasına başladı.

— Yahu, o, Murtaza değil mi? Canciğer ahpaptınız hani...

— Evet, alçak herif... Öyle pis manım ki herifle bir zamanlar canciğer ahbap olduğumuza... Şeytan görsün keratanın yüzünü...

— Neden ama...

— Nedeni var mı? Düpedüz herifin karısını ayarttım, elinden aldım da ondan...

— Doğrusu şaştım bu işe... Hem kendin söylüyorsun, ettiğini, hem de adama kızıyorsun birader... Bu insafsızlık, seninki...

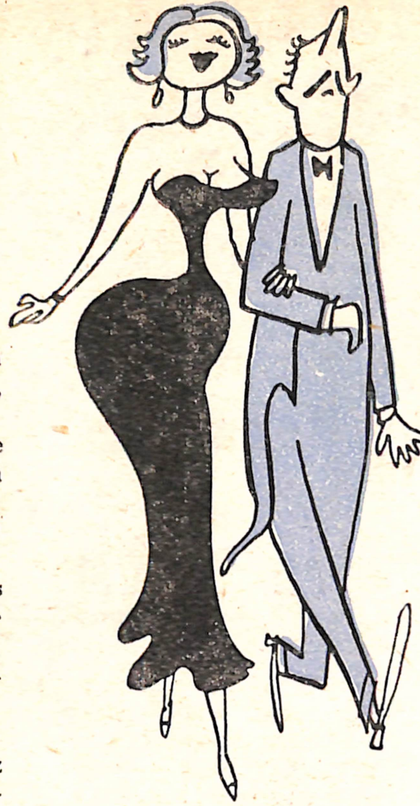
— Asıl onun yaptığı alçaklık, insafsızlık...

— Sen çıldırmışsın, Ahmet...

— Ona hiç şüphen olmasın.

— Nasıl oldu bu iş?

— Gayet basit: Ayfer'le tanıştıktan sonra, sözüm ona seviştik. Ama kabahat hep Murtaza alçağının... Bana karısını öyle methederdi ki, gayri ihtiyarî tesiri altında kaldım. Âşık oldum bu yaştan sonra... Bir gün onlarda ikimiz başbaşa kalmıştık. Ayfer, boyuna Murtaza'yı çekiştiriyordu. Onun ne alçak, ne ahlâksız bir adam olduğundan bahsediyordu. İçimden şövalyelik hislerim kabardı. Acıdım kadına. Güzeldi de. Gel, dedim, seninle evlenelim... Yarından tezi yok, dedi, boşanırım. Ya razı olmazsa? dedim, seni çok seviyor Murtaza, hep metheder bana... Ayfer, inanıyor musun o iki yüzlünün sözlerine? dedi. Yalnızken ona bir dediğini bırakmazmış, aile hayatını cehennem edermiş. Ziyan olmuş gitmiş kadıncağız... Dediğimiz gibi yaptık. İçimde hiç bir vicdan azabı duymuyordum doğrusu. Murtaza'yı aldatmaktansa, karısını boşalttırıp almak daha na'ruca görünüyordu bana. Ne dersin azizim? Herif âdeta memnun oldu. öğrendiği zaman meseleyi. Hiç itiraz etmedi. Kadını bir cel sede boşayıverdi. Zaten avukat...

— Hiç böyle şey duymadımdı...

— Dur, dahası var. Meğer hak lıymış Murtaza. Benim gibi bir enayi arıyormuş ötedenberi...

— Haklı mıymış?

—Öyle ya... Çünkü o sizin uzaktan gördüğünüz alımlı Ayfer'i bir de evde gör, sen. Ev hayatını gör. Aman Yarabbi... Acaba yer yüzünde ondan daha pasaklı, ondan daha mendebur, daha savruk, şirret kadın olur muymuş? Ben ayıldım, Murtaza'nın bu belâyı bana ciro etmekte gösterdiği ustalığı takdir etmekle beraber son derece aleyhime olduğu için fena halde içerledim, bozuştum ama, iş işten geçtikten sonra... Elâlemin karısına göz dikmeği bana öyle bir ceza ile öğretti ki avukat dostumuz, meded Allah...

— Vah vah... Üzüldüm doğrusu...

— İşin daha fecii var. Ağlar mısın, güler misin? Benim karakterimde yalan söylemek yok tur. Hiç beceremem... Onun için, Murtaza'nın yaptığı gibi karımı ona buna methedip göklere uçurarak peşkeş çekmeme de imkân yok. Aksine, her dostuma karımın aleyhinde bulunuyor ve bu hikâyeyi anlatıyorum. Yani, senin anlıyacağın, kadın başımda ekşiyecek. Çekeceğim ve bir türlü başka birine ciro edemiyeceğim!

— Hikâyeci —

Boş yer var mı ?

DİYARBAKIR Milletvekili Mustafa Ekinci, Büyük Millet Meclisinde, Dahiliye Vekili Ethem Menderes'in, «yolcu uçağı varken, hususî olarak askerî uçakla Dıyarbakıra gittiğini, dönüşte ayni askerî uçakla Demokrat Partilileri Ankaraya taşıdığını, daha sonra da yine askerî uçakla bu Demokrat Partilileri geri gönderdiğini» söyledi.

Ethem Menderes cevap olarak şunları dizdi:

— Ben onları çağırmadım. Gelip, «Boş yer var mı?» diye sordular. Ben de vatandaşlar da buyurun!» dedim.

Bu cevabı duyduktan sonra insanın aklına şu soru geliyor:

— Ethem Menderes Dıyarabakır - Ankara arasında askerî uçakla dolmuş mu yapıyor?

ÇARŞI, PAZAR DOLAŞAN VALİ, FİYATLARI İNDİRİYOR!.. (Gazeteler)

— Vazgeç... Bize sıra gelinceye kadar herif etiketini değiştirir!..

RÖPORTAJ :

Düdüklü Tencere Fabrikası

YERLİ endüstriyi korumak hepimizin görevidir. Düdüklü tencere fabrikamız basına bir çağrı yapınca çok sevindim. Bir çok gazeteciler orada idik. Gelenleri daha kapıdan karşılıyorlardı. Müdür güler yüzlü bir adamdı. Yerinden kalkıyor, salonun kapısında gazetecilerin elini sıkıyor, koluna giriyor, rahat koltuklara oturtuyordu.

Memleketimizde millî sanayiin düdüklü tencere yapacak kadar ilerlemiş olmasından çok sevinçli idim. Müdür hepimize ayrı ayrı sigaralar sunduktan sonra, zile bastı. İçeri giren temiz kıyafetli adamına:

— Beylere bak, ne emrediyorlar, dedi.

Sonra bizlere döndü:

— Gayet güzel, nefis çilek şurubumuz var, dedi.

Otuz kadar gazeteciydik, kimimize çay, kahve, kimimize çilek şurupları geldi. Önce havalardan konuştuk. Oradan yerli filmciliğimize geldik; sonra balıkçılığımızı kalkındırma için yapılması gerekli işlere atladık. Arada bir kaç müstehcen fıkra anlatılıp gülüşüldü. İçimizde son derecede espri yapmağa meraklı soğuk adamlar olduğundan salon tulûat sahnesine dönmüştü. Bir ara basur memelerinden şikâyet eden bir gazeteciye, fabrika mühendisi bir ilâç sağlık veriyordu. Müdür, nazik bir şekilde hepimizi öğle yemeğine davet etti.

Uzun masada koç yumurtasından tutun, balık yumurtasına kadar, kuş sütünden deve sütüne, av etinden domuz etine kadar her şey vardı.

Yemek o kadar şakalarla, gülüşmelerle geçti ki, az kalsın arkadaşlardan biri tavuk budu ağzında gülerken boğulacaktı.

Yemekten sonra kahveler içildi, sıgaralar tellendirildi. Gazetelerin iktisat yazarlarından çoğu, acele başka işleri olduğu için:

— Malûm ya, gazetecilik, diye müdüre özür diliyerek fabrikadan ayrıldılar.

Hepimiz her şeyi bildiğimiz için musikiden atom bombasına, tiyatrodan jet uçaklarına kadar her konuda yetkiyle konuştuk. Saat beş olmuştu. Müdür:

— Büfeye buyurun, dedi.

Büfe o kadar mükemmeldi ki, öğleyin yediğimiz yemeklerin henüz hazmolmadığına hepimiz üzüldük. İştahımızı açması için içkiye kuvvet verdik. Soğuk mezelerle votka, taze meyvalarla şarap, şekerlemelerle likör, kuru meyvalarla rakı, peynir çeşitlerile bira ve mezesiz olarak da viski, cin gibi yabancı uyruklu içkiler içitk.

Arkadaşların bir kısmı daha gitti. Ben kendi hesabıma, millî sanayiimize fazla önem verdiğim için, düdüklü tencere fabrikamız

hakkında ne zaman bilgi edineceğiz diye bekliyordum.

Saat sekize doğru üç kişi kaldık.

Bir spor yazarı, biri de gazetelerden birinde çapraz bulmaca yapan bir arkadaş, bir de ben, mizah yazarı. Müdür:

— Yedirdik, içirdik, daha ne bekler bu herifler?

Der gibi yüzümüze bakınca, spor yazarına yavaşça sordum:

— Ne olacak?

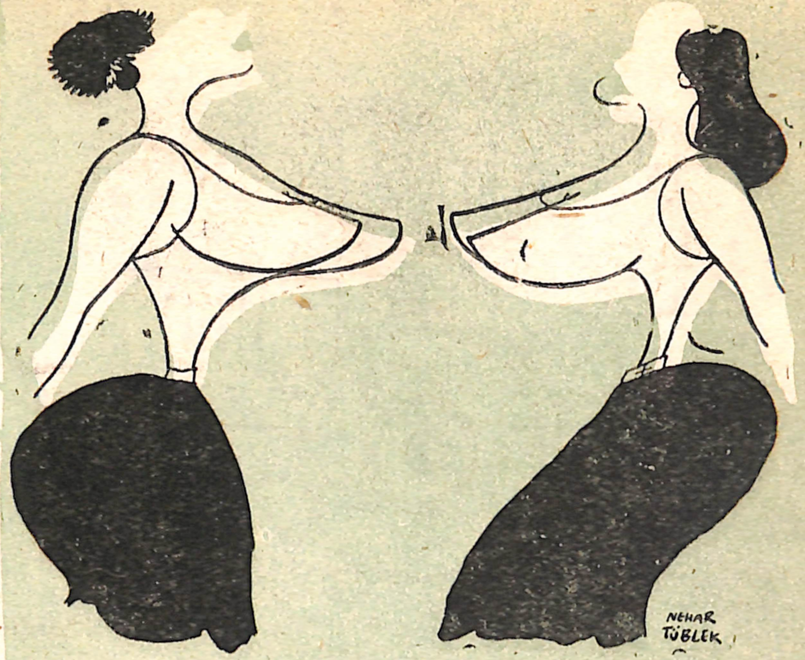
— Beni müdür bey otomobili ile götürecek, onu bekliyorum, dedi.

Öbürünün de eski arkadaşı imiş. Konuşacak lâf da bitmişti. Utanarak:

— Fabrikanız hakkında biraz bilgi edinebilir miyim?

Diye müdür beye sordum. Müdür biraz şaşkın, kurşun kalemini dişlerinin arasında ezerek:

— Haaa... dedi, fabrika mı? Biliyorsunuz bu fabrika.. düdük... yani.. düdüklü tencere fabrikasıdır. Fabrikamızda günde yedi tane düdüklü tencere yapılır. Ben geldiğim zaman, günlük randıman beş tencere idi. Yakında bu miktarı günde on tencereye kadar çıkarabileceğimizi umuyorum. Biliyorsunuz, hükûmet her vatandaşı ev sahibi yapmak, havuzlu bahçe sahibi yapmak, şemsiye sahibi yapmak gibi, yine her vatandaşı düdüklü tencere sahibi yapmağı programına almıştır. Bu sebeple fabrikamızın randımanını arttıracağız. Ancak, bazı zorluklarla karşılaşıyoruz. Bu zorlukları rica ederim gazetenize yazmayın, hususî olarak size söylüyorum. Düdüklü tencere fabrikası için lâzım olan malzeme, yani tencere, tencerenin kapağı, vidaları, düdük vesair parçaları hep Amerikadan gelir. Ama biz burada monte eder, düdüklü tencere yaparız. Yani Türk işçisinin alın teriyle olur. Üzerine (Yerli malı) diye de madenî bir etiket koyarız. Bu etiketler de Amerikadan gelir. Fabrika, Türk ve Amerikan sermayesiyle ortak kurulmuştur. Parası bizden, akıl vermek onlardan!

Gina — Sophia rekabeti!..

(Nehar Tüblek)

Fakat son zamanlarda parçalar gelmediği için düdüklü tencere yapmakta zorluk çekiyoruz. Bizim düdüklü tencerelerimiz, Avrupanın ve Amerikanın düdüklü tencerelerine her bakımdan üstün. Bir kere, bizim düdüklerin sesi gayet tatlıdır. Meselâ tencerenize fasulya koydunuz da pişti, değil mi? Düdük öyle tatlı, öyle ahenkli öter ki, Zeki Müren Manolya şarkısını söylüyor sanırsınız. Halbuki Amerika ve Avrupanın düdüklü tencereleri, bir denbire, tiz bir sesle öterler. Bu yüzden kaç gebe kadın korkarak çocuklarını düşürdüler. Sonra bizim düdükler daha uzun müddet öterler. Yani her bakımdan yabancı mallarına üstündür. Yalnız dediğim gibi malzeme bulamıyoruz. Çok şükür memleketimizde düdük çok, fakat tencere yok. Şimdi biz buna karşı bir çare düşündük. Yalnız düdük yapıp piyasaya çıkarıyoruz. İsteyen tenceresini kendi alır, yemeğini pişirir. Ara sıra gider bakar, yemek pişince düdüğü öttürür, yemek pişti diye haber verir. Bu suretle düdüklü tencere sahibi olur.

Hem bunun başka faydaları da var. İstiyen düdük yerine, boru, keman, davul kullanır. O zaman kemanlı tencere, davullu tencere olur ki, bu buluş yalnız bize aittir. Davullu tencere olursa, evde ve mahallede yemeğin piştiğini duymıyan kalmaz.

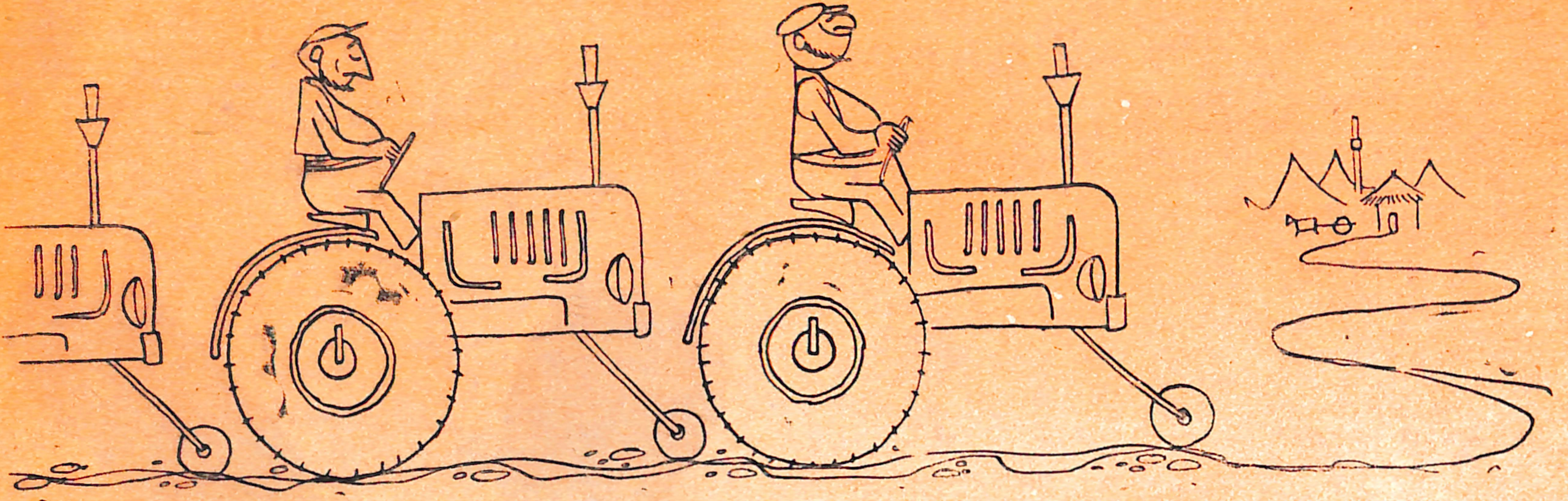
Müdüre, verdiği bilgiden ötürü teşekkür ederek fabrikadan ayrıldım. Ertesi gün gazetelerde, gezdiğimiz fabrika hakkında, ziyafetteki gazeteciler şöyler yazılar yazmışlardı:

«Kalkınan sanayiimiz»

«Yerli düdüklü tencerelerimiz, her bakımdan Avrupanınkine üstün».

«Yılda yirmi beş milyon düdüklü tencere yapıyoruz.» ve daha neler...

Şehirden köye

SUALLER

Deniz Harb Okuluna giren genç kızımızla bir mülâkat yapan yeni yetişme gazeteci namzetlerinden biri, kendisine sordu:

— Mesleğinizi nasıl buluyorsunuz?

— Hârikulâde.

— Arkadaşlarınızdan saygı görüyor musunuz?

— Pek tabii

— En çok neyinizi merak ediyorlar, yani size ne gibi sualler soruluyor?

— Şunları soruyorlar: Mesleğinizden memnun musunuz? Arkadaşlarınız size saygı gösteriyorlar mı? En çok ne gibi suallerle karşılaşıyorsunuz?

Hârika eşya ve mal müzayedesi

13 Ocak 1956 Cuma günü Ankarada. Yenişehirde Bakanlıklarda (........) apartımanında saat 10 da, son model stilize üç parçadan ibaret nal mıhı, lüks model, az yamalı çürük kamyon lâstikleri, iki pişirimlik ve yarı yarıya halis nohutla karışık kahve, iyi cins, karaborsadan alınmış yarım top gazete kâğıdı, Amerikan menşeli son model altı parçadan ibaret yedek parça, bir kutunun dörtte biri kadar matbaa mürekkebi vesair kıymetli eşya ve mallar açık artırma ile satışa çıkarılmıştır.

ADRES :

Gönülde varken muhabbet,
Adres yazmağa ne hacet?

Haftanın

YA SİZ?

Doğan Nadi ve Talât Hemşeri, Kuli'e gelmişler, bara tünemişlerdi. Corc, hemen:

— Emriniz, Doğan bey? diye sordu.

— İki viski...

Corc; hemen Talât'a döndü:

— Ya siz ne içeceksiniz?

DEĞİŞİKLİK

Resim sergisini geziyorlardı. Duvarın birine, ortaya kadar çıplak kadın resimleri asılmıştı. Ondan sonra hep elma, armut resimleri geliyordu. Azra İnal sordu:

— Neden çıplaklar birden bire kesiliyor da natürmortlar başlıyor?

Ressam, bizzat izah etti:

— O tarihte evlenmiştim, efendim...

KOCA

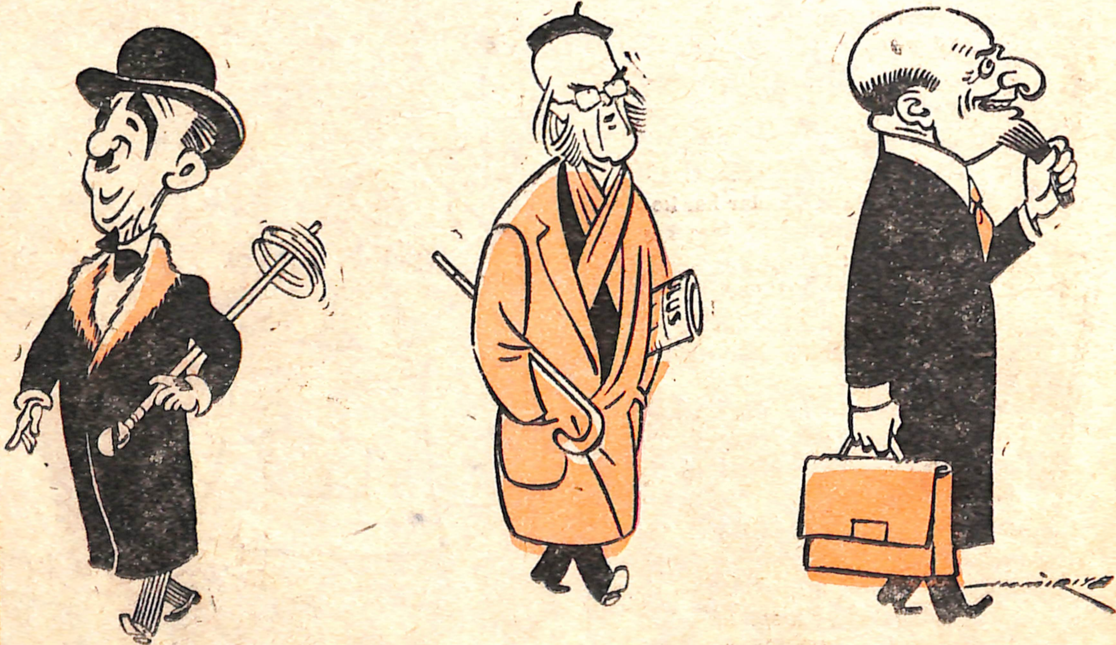
Romancı Peyami Safa'ya genç bir hanım iltifat ediyordu:

— Bunca eseri yazmakla kimbilir ne kadar zevk duymuşsunuzdur...

Peyami kemali tevazula itiraz etti:

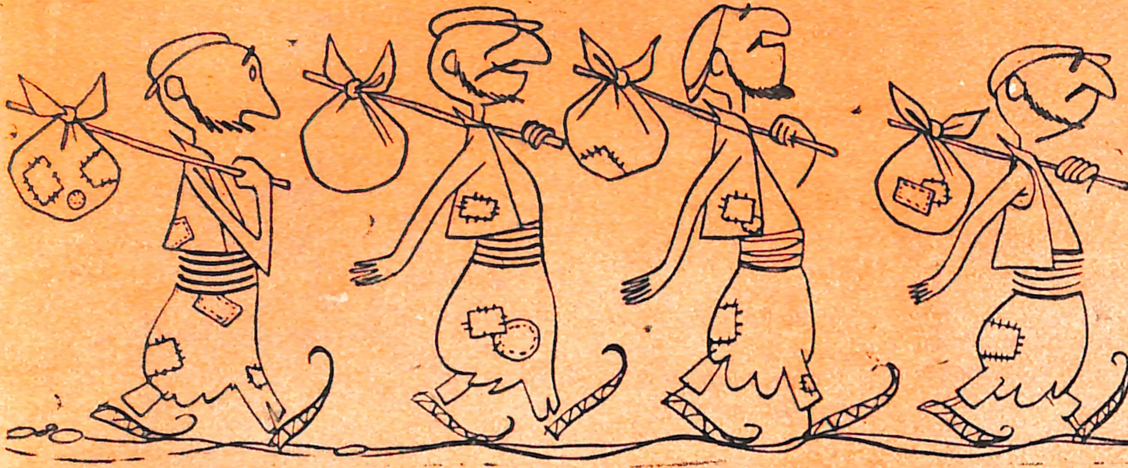
— Vallahi bilmem. Ben kendimi bir babaya benzetirim. Herkes kızlarımdan birini alır, tadını çıkarır... Yalnız ben müstesnâ...

AYAN MECLİSİ KUR

Âyan-ı

GİDENLER

Köyden şehire (Yalçın Çetin)

NE YAPARLARMIŞ?

Kadınların yaş saklaması üzerinde konuşuyorlardı. Kederli çapkınlardan Esat Mahmut Karakurt:

— Yahu, dedi, bunca roman yazdım. Hâlâ kadınların yaşlarını neden sakladıklarını, kendi yaşlarından eksilttikleri seneleri ne yaptıklarını keşfedemedim...

Emekli çapkınlardan biri cevap verdi:

— Bunu anlamıyacak ne var? Kendilerinden kestikleri yılları samimî dostlarının yaşlarına eklerler...

Şakaları

CAKA

Hilton'da yemek yiyorlardı. Karısı listeyi tetkik ederken, kocası da fotoğrafını çekecekti. Yeni zenginin karısı:

— Daha yakından çek de, yemeklerin fiyatı görünsün, dedi. Resmi Şükriye'lere yollayacağım...

Neden İstiyormuş?

Çiftlikten tren yolu geçecekti. Memurlar, çiftlik sahibini gördüler:

— Bu tren yolu koridoru için kaç para istersiniz?

— Bir milyon...

— Yahu senin bütün çiftliğini satsan bunun yüzde birini bile alamazsın. Toprak berbat, ne ekime gelir, ne birşeye... Taşlık...

Çiftçi güldü:

— Zaten ben de bunun için o kadar yüksek para istiyorum ya? Bir daha nerden elime geçecek bu fırsat?

GÜÇLÜK

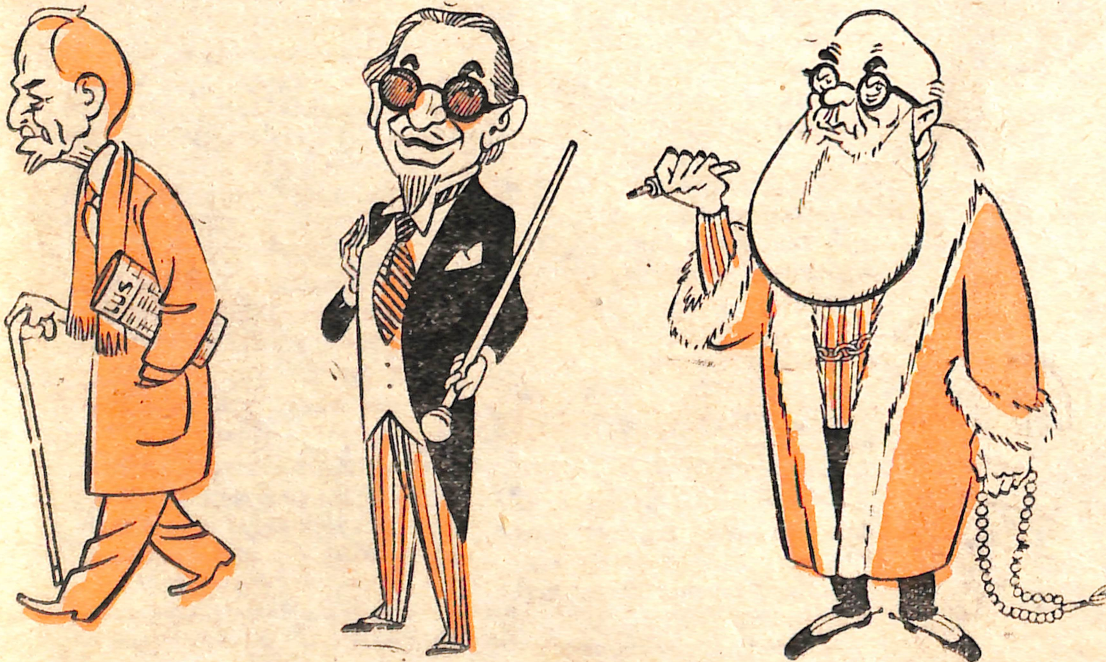
Şehir tiyatrosu edebî heyetine kıyamet gibi tercüme piyes gönderiliyordu. Sabık edebi heyet âzalarından meşhur Halit Fahri:

— Ah ,dedi, ne zordur o eserleri okumak, bilmezsiniz...

Şimdiki edebî heyet âzalarından Refik Halit Karay, itiraz etti:

— Hayır, güçlük onları okumakta değil, red cevabı yazmakta...

ULACAK (Gazeteler)

Kiram!

İDEAL KOCA

Şükran, arkadaşına dert yanıyordu:

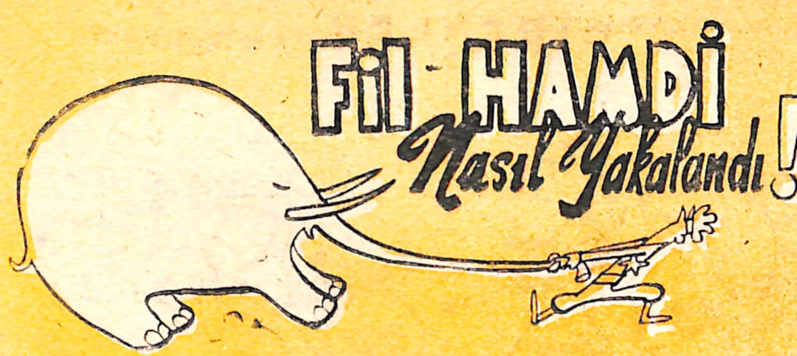
— Kocam, maalesef ne içmesini biliyor, ne de kâğıt oyunlarını...

— Bundan da şikâyet edilir mi şekerim? Seninki ideal koca...

— Ne münasebet? Her gece hem içiyor, hem de kumar oynuyor ama...

İSTANBUL Emniyet Müdürlüğünden, bütün taşra vilâyetleri Emniyet Müdürlüklerine şu telgraf çekilmişti:

«Otuz beş yaşında, uzun boylu, iki yüz kilo ağırlığında, kumral, üç dişi eksik, üst çenede bir azı dişi dolgulu, alt sol köpek dişi altın kaplama, çizgili kahverengi elbiseli, saçları oldukça dökülmüş ablak çehreli, kahverengi gözlü, «Fil Hamdi» adında azılı sabıkalı bir dolandırıcı, üç gün üç gece içinde oturdukları nöbet kulübesini büyük bir dikkatle bekledikleri için uykusuz kalan iki polis memurumuzun, yolda giderlerken uyuklamalarını fırsat bilerek ellerinden kaçmıştır. Yaptığımız tahkikat, takibat ve tetkikat sonunda, Fil Hamdinin kaçtığı kesin olarak anlaşılmıştır. Vilâyetiniz ve vilâyetinizdeki kaza karakollarından birine uğradığı veya bir polis memuruna yol, adres sorduğu takdirde, kendisine lütfen merakla beklediğimizi, bizi daha fazla intizarda bırakmıyarak, münasip, boş bir zamanında İstanbul Emniyet Müdürlüğüne gelerek teslim olmasını rica ettiğimizi söyleyin. Azılı

sabıkalı Fil Hamdinin' fotoğrafı ilişiktir.»

★

Taşra vilâyetlerinden birinin istasyonunda iki polis memuru konuşuyor:

— Ramazan, kardeşim, şu sâlep içen herif mutlaka Fil Hamdi...

— Hıı... Benziyor... Resmi çıkar bakalım.

Bir resim çıkarır, arkadaşına gösterir.

— O değil be Ramazan. O senin resmin!

— Hıı... Bayramda çektirmiştim. Nasıl?

— İyi ama, acık gülseydin be!.. Şu Fil Hamdi'nin resmini bul.

MENDERES, İNÖNÜ'NÜN NUTKUNA ŞAKA DEDİ!.. (Gazeteler)

— Bizim hanım da çok Şakacıdır da?...

(Şadi Dinççağ)

Ramazan cebinden bir sürü resim çıkarır, karıştırır.

— Bu benim oğlanın resmi... Bu askerlik hatırası. Bu kimdi Mahmut?

— O mu? Şey olacak... Eroin kaçakçısı Duman Ali...

— Bu da Otel faresi Suphi... Resimler birbirine karışmış. Bul şu Fili be Ramazan!

Mahmutla Ramazan resimleri karıştırırlar, Fil Hamdi'nin resmini ararlar.

— Çabuk ol Mahmut... Herif sâlebi içti, kaçacak...

— Bak, nasıl bakıyor etrafına?

— Buldum, şu resim olacak. Tamam, tâ kendisi!

Şüphelendikleri adamın yanına giderler.

— Hemşerim, şöyle dursana...

Bir resime, bir de adamın yüzüne bakarlar.

— Bir de yan dur bakayım.

— A-ah, benzemiyor be Ramazan.

— Bir kere de komiser bey görsün Mahmut. Belki o benzetir.

— Hemşerim, haydi yürü... Karakola kadar gideceksin.

★

Başka bir taşra vilâyetinin pazar yerinde iki memur konuşuyor:

— Ayıp oldu be Şükrü kardeşim. Akşama kadar fır dolandık, şu Fil Hamdiyi yakalıyamadık.

— Şu adam olmasın?

— Belki de odur. Soralım.

Adamın yanına giderler.

— Bayım, senin adın ne?

— Mustafa...

Birbirlerinin kulağına:

— Mustafa diyor.

— Hamdi diyecek değil ya... Adını saklıyor.

— Aklı sıra bizi kandıracak.

— Bayım, biraz gelir misin?

★

Bir taşra vilâyetinin kahvesinde iki memur konuşuyor:

— Dün ben üç tane Fil Hamdi yakaladım, komiser hiç birini beğenmedi.

— Şu bizim komiser de amma müşkülpesent haaaa...

— Hişşt!.. Yavaş konuş, çaktırma. Şu çay içen adama yan gözle bak!

— O be... Tâ kendisi!..

— Ama, gelen evrakta şişman diye yazıyordu. Bu zayıf, iskelet gibi herif...

— Zayıflamıştır birader, kaçak gezmek kolay mı?

— Öyle ya... Ama bu esmer. Fil Hamdi kumralmış.

— Dağda, bayırda gezmekten rengi atmıştır.

— Haklısın. Yalnız birader bunun sık siyah saçları var. Evrakta Fil Hamdi'nin saçları dökülmüş diye yazıyordu.

— Eh artık o kadarcık olur. Herif tanınmamak için belki peruka takmıştır.

— Ne duruyoruz? Yakalıyalım.

Adama yaklaşırlar.

— Adın ne senin?

— Hamdi...

Birbirlerine mânalı mânalı bakıp gülerler.

— Yürü bakalım karakola... Haydı!

— Ne var? Ne oldu?

— Fazla sorma! Karakolda öğrenirsin.

★

Bir taşra vilâyetinin, bütün taşra vilâyetlerinde olduğu gibi, bir iki kilometrelik asfaltı üzerinde iki polis yoldan geçen bir adamı yakalarlar.

— Aç ağzını!

— Ağzımda bir şey yok ki benim.

— Madem bir şey yok, açarsın.

Adam ağzını açar. İkisi birden adamın dişlerine bakarlar.

Polisin biri öbürüne sorar:

— Baksana şu evraka, kaç dişi yoktu?

Öbürü evrakı okur:

— «Üç dişi eksik, üst çenede bir azı dişi dolgulu, alt sol çenede köpek dişi altın kaplama....»

Polis memuru, adamın dişlerini sayar:

— Bir, iki, üç... Dört... Oynama be! Şaşırttın... Bir, iki, üç, dört, beş... Yirmi dört... Yirmi dört dişi var.

— Yirmi dört mü? Kaç tane eksik? Senin kaç dişin eksik, biliyor musun?

— Sekiz...

— Çektirmiştir. Delilleri ortadan kaldırmak için dişlerini çektirmiştir.

— Benim dişlerim takmadır. Ağzımda hiç kendi dişim yok...

— Evrakta takma olup olmadığını yazıyor muydu?

— Yazmıyor. Unutmuşlardır. Bu canım, bu... Tâ kendisi... Köpek dişine baksana, altın kaplama... Bayım, gel bizimle beraber.

— Nereye?

— Karakola!.. Yürü!..

★

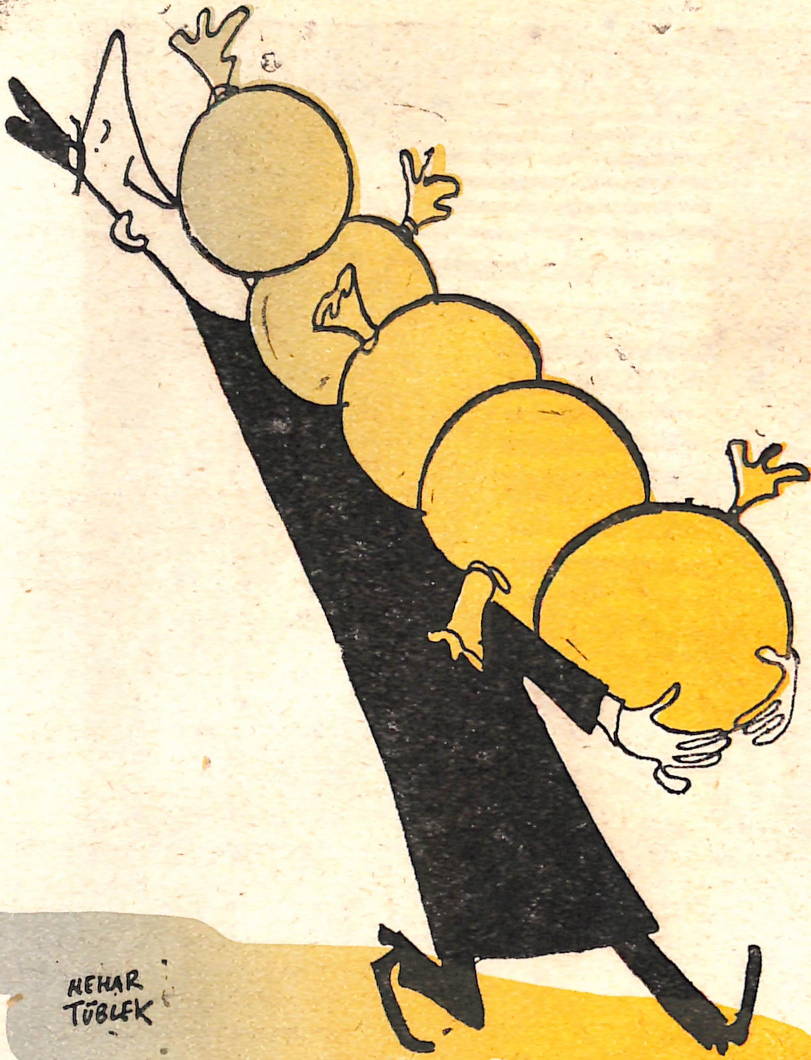
Taşra vilâyetleri Emniyet Müdürlüklerinden İstanbul Emniyet Müdürlüğüne günde yüzlerce telgraf geliyordu:

«Falan falan tarihli, filân filân sayılı telgrafa cevaptır:

Vilâyetimiz dahilinde, on dört tane çizgili kahverengi elbiseli sekiz tane köpek dişi altın kaplamalı olmak üzere on dört Fil Hamdi yakalanmıştır. Bu miktarın isteğe yeter olup olmadığının, araştırmağa devam edip etmiyeceğimizin emir buyurulmasını saygı ile rica ederim.»

«Falan falan tarihli, filân filân

1956 DA MEMURLARA 5 MAAŞ İKRAMİYE VERİLECEK
(Gazeteler)

Yeni yılın talihlisi!..

sayılı yüksek telgrafınıza cevaptır:

Vilâyetimiz dahilinde 180 kilo ile 220 kilo arasında iki düzüne Fil Hamdi yakalanmış olup, aradaki kilo farkının, kantarların ayarsızlığından ileri geldiğini, hepsinin de gözlerinin kahverengi olduğuna göre, Fil Hamdi olduklarında en ufak bir şüpheye yer kalmadığını, yakalanan Fil Hamdiler sevkedilmiş olup, gözden kaçmış olanlar varsa, onların da büyük dikkatle arandığını ve peyderpey sevk edileceğini saygı ile arzederim.»

★

İstanbul Emniyet Müdürlüğünden, taşra Emniyet Müdürlüklerine gönderilen telgraf:

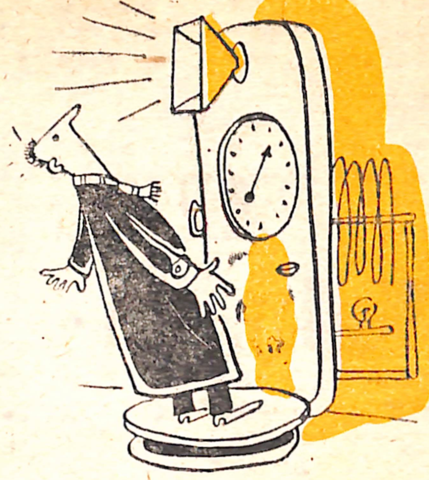
«Koyacak bütün yerler dolmuş olduğundan, şimdilik eldeki Fil Hamdiler yeter görülmüştür. İkinci bir emre kadar Fil Hamdilerin yakalanmasına ve aranmasına ara verilmesini teşekkürlerimle rica ederim.»

NOT: Firar eden Fil Hamdi yakalanmıştır.

İNGİLİZ MİZAHINDAN:

Konuşan Makina

□

NEW-YORK-CİTY'nin merkez garı, mağazalarla dolu mükemmel bir yerdir. Kendi kendine tartan terazileri dağıtmakla meşgul Waping şirketinin memuru olarak New-York'ta indiğim zaman bu gara gelmiştim işte.

Kromlanmış çelikten yapılma, pırıl pırıl makineyi tetkik ediyordum. Bazı kısımları camdandı ve renkli ışıklarla her yanı aydınlatılmıştı .Kalabalık arasında avcı ceketi giymiş iri kıyım bir adam fırladı ve makinenin küçük sahanlığına sıçradı. Yarıktan bir fiş attı, bekledi.

Birdenbire makine konuştu. Madenî bir ses işitildi:

— 76 kilo geliyorsunuz. Adınız Congrève Grave. 5.45 de kalkan Brevster trenine bineceksiniz. 4 numaralı plâtformdan kalkar. Rose için aldığınız «Besler» markalı bisküvitleri sakın unutmayın...

Avcı ceketli adam, paniğe tutulmuş gibi makinenin üstünden atladı, bisküvit paketini de yakalayarak doğru 4 numaralı plâtforma seğirtti.

Şaşkınlığımı anlatacak kelime bulamam size. Waping şirketi mağazalarında da biz, sözüm ona otomat dediğimiz kendi kendine tartan makinelerden satıyorduk ama, böyle konuşanını hiç görmediğim için gözlerime inanamıyordum.

Dev gibi bir kadın makineye yaklaştı. Ben, acaba tek bir fişle tartmağa razı olur mu diye düşünürken ayni madenî ses yine duyuldu:

— 115 kilo geliyorsunuz, geçen aydan iki kilo eksik. Tebrik ederim Bayan Zeltinger doğrusu. Acele edin, treniniz saat 5,30 da kalkıyor...

Dev anası 5 numaralı plâtforma giderken ben taş gibi kalakalmıştım. Gördüğüm şeyi aklıma sığdıramıyordum ki...

Bundan sonraki müşteri genç bir adamdı. Acaip desenli kumaştan bir elbise giyinmişti. Papuçları da bir antikaydı. Kravatında bir elektrik ampulü yanıyordu.

— 70 kilosunuz. Buna 4 kilo gelen valiziniz dahil. Demek ki net 66 kilosunuz. Pouling istasyonuna gitmek için 6 numaralı plâtforma geçin. Tren 5.45 tedir. Yeni vazifenizde başarı dileriz Eldie Brigap.

Brigap sallana sallana uzaklaştı.

Makineyi inceliyordum. Camın arkasında bir alay irili ufaklı tekerlek, çark, boru, tel vardı. Güzeldi belki ama, içinden çıkılmaz birşeydi. Nasıl çalıştığını anlamama imkân ve ihtimal yoktu. Bir fiş aldım ve denemek için ben de çıktım. Makine hemen konuştu:

— 66 kilosunuz. İngilizsiniz. Adınız Richard Roe. Boston'a gidiyorsunuz. Tren 5,45 te ve dördüncü plâtformda...

Doğruydu. Hayal kırıklığına uğramamışım gibi bir his vardı içimde. IV. plâtforma giderken tiyatro levazımı satan bir mağazanın önünden geçiyordum. Birdenbire aklıma dâhiyâne bir fikir geldi. Hemen gerçekleştirdim.

Mağazadan çıktığım zaman beni kimse tanıyamazdı. Üzerimde ihtilâl devrinden kalma bir kıyafet vardı. Başımda siyah bir peruka, gözlerimde mavi gözlükler, kına rengi bir sakal... İşe daha bir gerçeklik hissi verdirmek için elime bir de fener almıştım.

İçimden şeytan şeytan gülerek, makineye oynıyacağım oyunu düşüne düşüne yürüdüm. Konuşan hârika âletin önüne geldim. Sahanlığa çıktım ve delikten fişi attım. Hiç ses sada yoktu. Makine konuşmaz olmuştu!..

Ne başarıydı yani! Basit bir kılık değiştirme bu elektrikli beyni şapşallaştırmağa yetmişti. Zavallı mahlûk, dilini yutmuş kalmıştı. Kimbilir hangi ukalânın icadıydı ve ne iddialarla ortaya atılmıştı...

Tam yere inecekken birdenbire, makine konuştu:

— Ağırlığınız 66 kilo. İki kilo da yeni giydiğiniz ayakkabılar. İngilizsiniz. Adınız Richard Roe. Boston'a gidecektiniz ama, enayiliğiniz yüzünden 5,45 trenini kaçırdınız!...!

— Richard Roe —

Osep Kalınyan

HİKAYE

MEŞRUTİYETİN ilk senelerinde güzel bir mayıs günüydü.

Madamile beraber Boğaziçinde felekten güzel bir gün çalmağa çıkan Osep Kalınyan Efendi Beykozda kebab yemiş, Kanlıca gazinosunda Tatyosu dinlemiş, sonra guruba doğru koltuğunda madamile iskeleye inmişti.

Vapurda görülmemiş bir kalabalık vardı. Evvelâ Köprüye kadar ayak üstünde gitmekten korkarak neşesi kaçar gibi olan kuyumcunun gözüne boş bir yan kamara ilişti. Karısına:

— Ahsapet! görürsün şu halk ne eyadir, dedi, koskoca kamara bomboş duruorda kimse görmeor.

Kadın kamaranın kırmızı kadife kanapesine yerleşerek bir «oh» çektikten sonra:

— Ne olsa... senin gözün kayumcu gözüdür... neresi boştur; neresi doludur görmeğe alışmıştır, dedi.

Fakat Kalınyanların neşesi pek az sürdü. Kapıyı açan bir polis memuru hiddetle:

— Yahu siz oraya nereden girdiniz be, dedi, amma açıkgözler var ha... Bir sigara yakayım derken nasıl da girmişler...

Cumalık elbiseleri, altın saplı cumalık bastonu, heybetli burnu ile kalın kaşlarının arasına oturmuş altın gözlüğü ile bir eski zaman vükelâsına benziyen kuyumcu gurur ve hiddetle başını kaldırdı:

— Ne söyleorsun, kimin evini soroorsun be polis efendi, dedi, meşrutiyet devresinde oraya buraya oturma vardır? Parayı verdiğim gibi nereye keyfim isterse otururum.

Poliste garib bir telâş vardı:

— Haydi be yahu... Başımı belâya sokma... Çıkın çabuk şuradan, dedi.

Polis adetâ Kalınyanı yakasından yakalayıp dışarı atacak gibi hareketler yapıyordu.

— Polis efendi... polis efendi... hakkın yoktur bizi kanunsuz dışarı çıkarmaklığa...

— Ahbar ağzımı açtırma... Seni buradan çıkarmak için kanun mu çıkartacağız... Git şuradan be... Amma belâya çattık...

Madam Ahsapet korkarak ayağa kalkmıştı. Bir yandan ermenice bir şeyler söyliyerek kocasını kolundan çekiyor, bir yandan: «Dur oğlum... Sen nasıl polis efendisin?.. Nezaketle konuş ki ağniyalım» diyordu.

Polis artık kendini tutamıyarak bağırdı:

— Be madam... Nezakete fikan vakit var mı? Kanlıcada paşahın misafiri var... Şeyh Sünusi ile ailesi... Onlara kamara ayırın diye emir verdiler... Nerede ise gelecekler...

Osep Kalinyan artık çare kalmadığını görerek ayağa kalkmıştı:

— Oğlum, dedi, bunu ağnarım. Lâkin polis efendiler nezaketli olmalı. Ne deyi bizi görünces bağırmağa başladın? Ne bileorsunkün ki Şeh Sünusi ile aylesi biz değiliz?

Ağustosböceği

— Bir de ben günün en mühim tüccarlarındanım, diye övünüyorsun...
— Yalan mı?..
— Yalan değilse, gelip neden beni de soymuyorsun?!..

ÇİNGENE!

Meşhur nüktedan Borazan Tevfik, bir gün vükelâ vapuru ile Boğaziçine giderken; zamanın büyükleri yolda saatlerden bahis açmışlar: «Falan marka saat iyidir, falan markalısı daima geri kalır...» gibi, iddialarda bulundukları sırada; (Çingene) diye anılan nüfuzlu adamlardan biri:

— Benim de güzel bir saatım var!..

Deyince; Borazan Tevfik cevabı yapıştırmış:

— Sizinki mutlak (Maşalı) dır!..

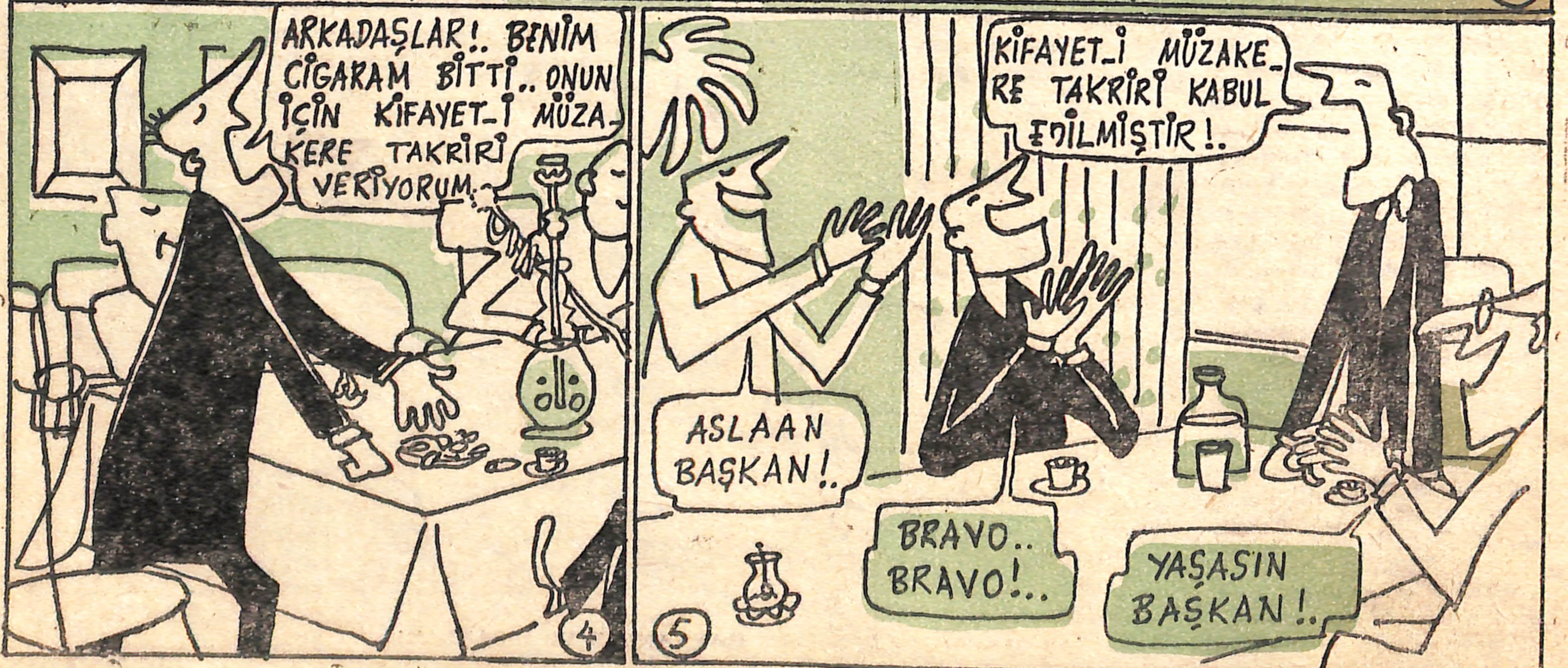
Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

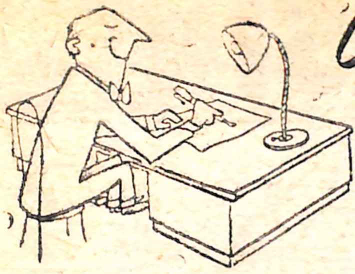
Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devam edecek)

Yazması SİZDEN

Çizmesi BİZDEN

YENİ MÜSABAKAMIZ

Aklınıza, güzel, nükteli bir karikatür mevzuu mu geldi? Hemen bize yazınız. Karikatüristlerimiz onu çizecek ve Akbaba neşredecektir.

1 — Neşredilecek her mevzuun altına, gönderenin ismi yazılacaktır.

2 — Her neşredilecek mevzu, sahibine beş liralık kitap hediye edilecektir.

3 — Ayrıca, her üç ayda bir, çıkan mevzular arasında yapılacak seçmede birinciliği kazanana 25, ikinciye 15, üçüncüye 10 lira para ikramiyesi verilecektir.

MESUT BİR DOĞUM

Gazetelerde sık sık, doktor bulunamadığı, yatak bulunamadığı için, oradan oraya gönderilirken hastahane kapılarında ölen vatandaşlara ait hazin haberler okuruz. Dün yine, bu yüzden sokak ortasında ölen bir vatandaşın resmi, gazetelerde çıkmıştı. Ayni gazetede bir de mes'ut doğum ilânı vardı. İlân aynen şudur:

«Cumhurreisi sayın Celâl Bayar'ın hastası olarak Tıp Fakültesi doğumhanesinde hususi bir daireye yatırılan Adanalı gazeteci arkadaşlarımızdan Yusuf Ayhan'ın eşi Nimet Ayhan, siyah ve gür saçlı bir erkek yavru dünyaya getirmiştir.

Vali Gökay, Tıp Fakültesi doğumhane direktörü Ordinaryüs Profesör Dr. Tevfik Remzi Kazancıgil, Haseki Başhekimi kıymetli mütahassıslarımızdan Ş. Hazım Tiner, Belediye Yazı İşleri Müdürü Kemal Mutluay başta olmak üzere (anlaşılan daha başkaları da var ve bunlar başta olduklarına göre, geçit resmi gibi bir şey) Doçent Dr. Tahsin Artunkal, Doçent Dr. Cezmi Kazancıgil, Dr. Cahit Zamangil, Dr. Emin Karacaoğlu, Dr. Saturi Tataridis, ebe Hadiye Bıyıklılar ve Hemşire okulu talebeleri tarafından büyük ve pek müşfik bir alâka gören Nimet Ayhan'ın ameliyatı gayet muvaffakiyetli geçmiş, sıhhî vaziyeti normale dönmüştür.

5 kilo 300 gram ağırlık ve 60 santim boyunda olan yavruya.... ..... yavruya uzun mes'ut ömür dileriz.»

Yavruya biz de uzun ve mes'ut ömür dileriz, hem de can ve gönülden dileriz. Memleketimizde pek garip doğum ve ölüm ilânları çıkar. Ama şimdiye kadar bundan daha garibini okumadık. Valisinden, Ordinaryüs Profesöründen, Profesöründen, Doçentinden, asistanına, hemşiresine, ebesine, doktoruna, hattâ belediye yazı işleri müdürüne kadar ilânda sayılan bu on beş kişi ne yapmışlar? Bir çocuk doğurtmuşlar. Acaba «Avrupadan, Amerikadan neden birkaç mütahassıs daha getirilmemiş?» diye bir soru kafanızda burgulanmıyor mu?

Bu Adanalı gazeteci arkadaşımız Yusuf Ayhan'ı da tanımıyoruz. Belki tanıyanlar vardır. Acaba bu meçhulümuz meşhur gazeteci gibi, tavsiye kartı ile doğan bir yavru babası olmak için neler yapmak lâzımdır? Gazeteci arkadaşımız gazetesine bunu yazsa, memlekete en büyük hizmeti yapmış olur!

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

ORUÇ GİTTİ

Bir yaz Ramazanında, susuzluktan yanan Bektaşi, sokakta ilk rastladığı musluğa ağzını dayar, kana kana içer. O sırada softanın biri görüp çıkışmak ister:

— Ne yapıyorsun bre?.. Oruç gitti...

Bektaşi, pos bıyıklarını silerek cevap verir:

— Evet, oruç gitti, ama fakire de can geldi !

Adres: Yılmaz Güney: S 5/C No. 3218
Haydarpaşa Lisesi — İSTANBUL

ORUÇ

Hacı Bektaş kullarından Derviş Hilmi, Ramazan günü elinde yüz dirhemlik bir şişe, içip içip nâra atarak yoldan geçerken karşısına devriye çıkar.

— Bre zındık, oruç tutmuyor musun?

Hazret hemen aklını başına toplar ve cevabı yetiştirir:

— Ayol onu, ayılar bile zor tutuyor, ben bu sarhoş halimle nasıl tutarım?..

İsmet Burlu
Alipaşa mahallesi, Pınarbaşı cad. Kısa sokak No. 8 BURSA

DESENE Kİ...

Bektaşi şeyhlerinden biri müritlerinden birine:

— Dünyada hangi âzanızla günah işledinizse yarın ahrette o âzanıza kızgın birer kandil asılacak, demiş.

Genç Bektaşi, şeyhine sormuş:

— Günahların hepsi için bir kandil mi asılacak, yoksa her günah için ayrı kandil mi?

— Her günah için ayrı kandil.

— O halde desene biz mahya kuracağız.

Yücel UYANIK
Nafia Vekâleti Hukuk Müşavirliğinde
Vekâletler - ANKARA

ON PARA!

Kazaskerlerden birisi sokakta rastladığı bir Bektaşi fukarasına on para vermiş ve sormuş:

— Şimdi doğru meyhaneye gideceksin değil mi?

Erenler içini çekerek cevap vermiş:

— İnsaf et hazret, on para ile Hicaza gidilmez a....

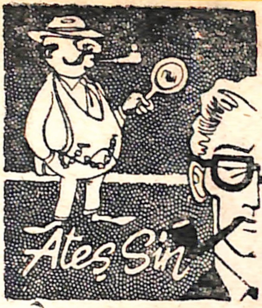
Yüksek Ekonomi ve Ticaret okulu S. II No. 7984 - İst.
Nahit ERUZ

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKA No: 27

Gazeteci müsveddesi foto muhabiri, dehşet çocuktu. Lâhzada, her dilden bildiği kelimeleri yanyana getirip trencilerle, şoförlerle, biletçilerle anlaşıyordu. Öğleden sonra bir taksiye atladılar. Napoli istasyonuna gittiler. Oradan da Roma trenine bindiler.

— Ne acayip yer bu istasyon? diye şaştı Muallâ. Sade yerlerde örümcek ağı gibi demiryolu döşenmemiş, havada da antenler var...

— Antel değil onnar, dedi Orhan. Alettrik teli... Trenler cereyanı oradan alır. Hani bizim de Sirkeci - Soğuksu arasına yapılıyor ya? Beş senedenberi... İşte öyle...

Vagon pek rahattı. Mehlika:

— Keşke üçüncü mevki alaydın. Birinci pahalıdır belki... dedi. Orhan alay etti:

— Burası dördüncü be abla... Birinciyi görsen, yatak odası zannedersin. O kadar lüküs... Mehlika'nın içine birdenbire parasız kalıvermek korkusu düşmüştü. Bu zibidiyle ne yapardı sonra?

Maamafih, tereddüdü, tasaları çok sürmedi. Biraz ileride

— 1 —

oturan kır saçlı, siyah bıyıklı, uzun yüzlü bir adam, onlardan gözlerini ayırmıyordu. Mehlikanın gurur'u okşandı. Yazlık, ince robunun eteklerini düzeltti. Belini çekti. Memeleri büsbütün dikildi. Muallâ da numarayı farketmişti. Adam, ne olacaktı yani? Diyarı gurbette... Tren, yıldırım hızıyle ileriye atılırken onlar da yarı mütebessim, yarı mahmur bakışlarla ihtiyarı göz hapsine aldılar.

Mehlika ile Muallâ birkaç kere yer değiştirdiler. Nihayet, Muallâ, trenin gidiş istikametine karar kıldı. Lâkin o kır saçlı, siyah bıyıklı, acaip ihtiyar, genç kadından gözünü ayırmıyordu. Muallâ:

— Bana bak, dedi, moruğu kafese koyalım mı?

— Fena olmaz...

Bunun üzerine muallâ, ihtiyara şöyle afili afili bir gülümsedi. Adam hemen yerinden kalktı. Onların karşısındaki boş yere oturdu. Gazeteciyle yanyanaydılar. Birdenbire Muallânın ellerine sarıldı. İtalyanca bir araba lâkırdı etti. Kürkçü dükkânında tanıdıkları acar genç yetişebildiği kadar tercüme ediyordu:

— Sizi ppek beğenmiş. Hayran olmuş size. Şayet daha önce tesadüf etseymiş, Ekmek, şak vesaire filmini Cina'ya değil, size çevirtirmiş... Yahu, kızlar, durun, ben bu herifi tanıyacağım be... Bu şey yahu, şey bu...

Muallâ ellerini çekemiyordu. İhtiyar yerine oturmuştu ama, onun ellerini bırakmamıştı; tercümanın dediğine bakılırsa:

— Gözleriniz bana şark gecelerini hatırlatıyor. Sizi bir kere kollarımın arasında sıkmak için on milyon liret feda eder, bir tecrübe filmi çevirtirim...

— Pardone signor che...

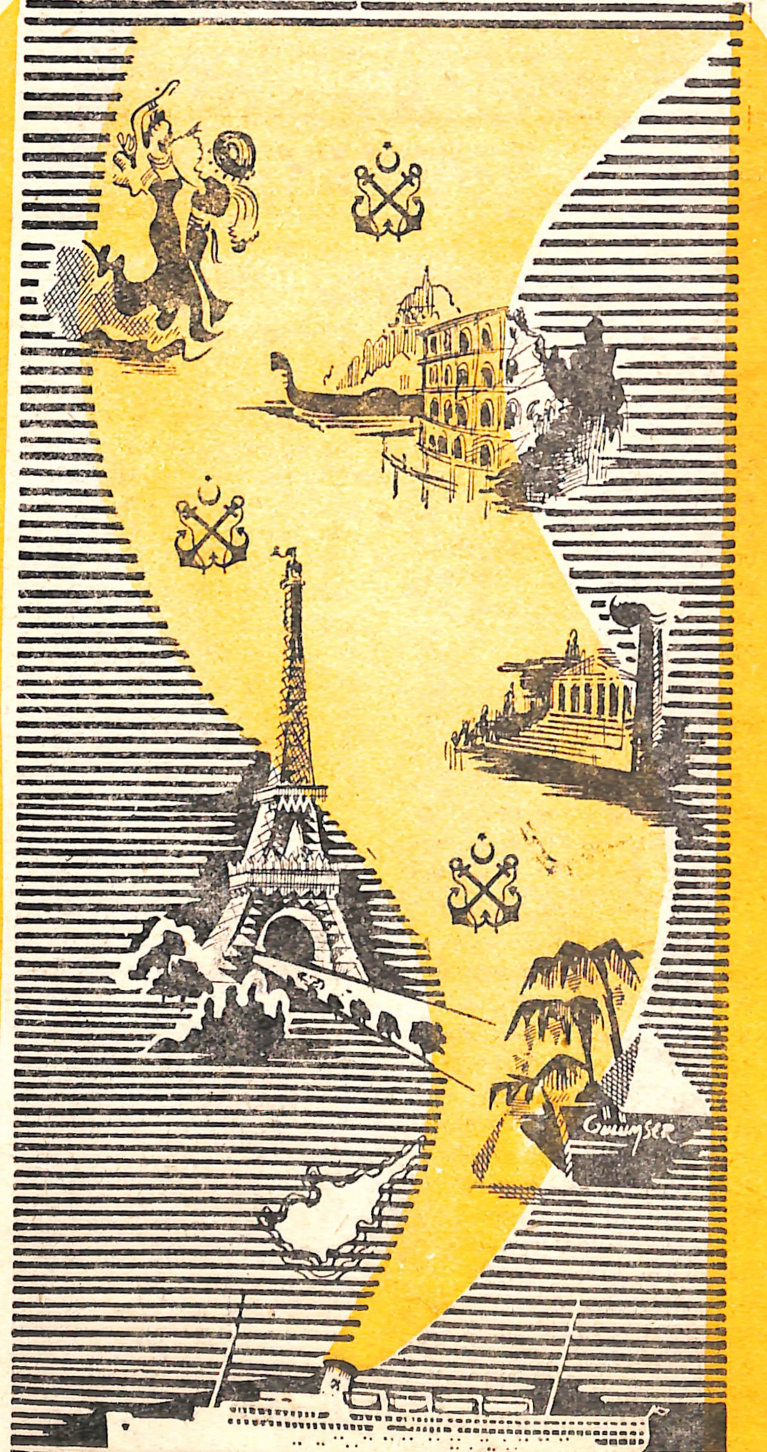
Lâkin ihtiyar, tercüman vazifesini yapan gazetecinin sözlerini dinlemeden makine gibi konuşuyordu. Birdenbire, artık onun lâflarını Türkçeye çevirmek ihtiyacı duymayan gazetecinin:

(Devam edecek)

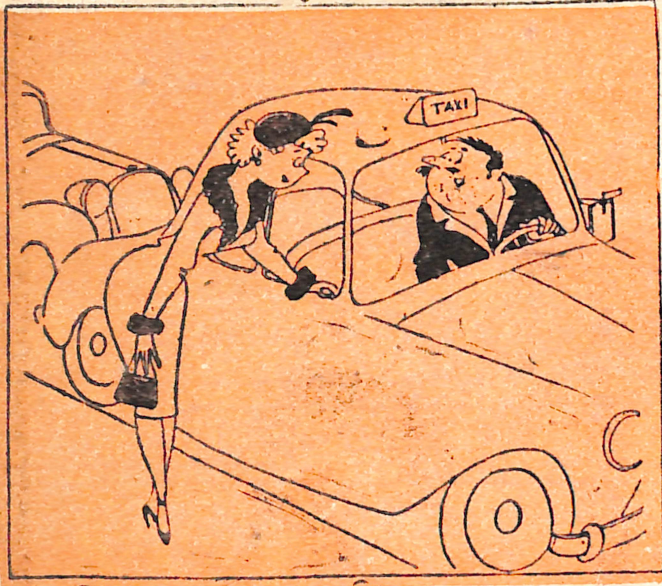
— 2 —

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

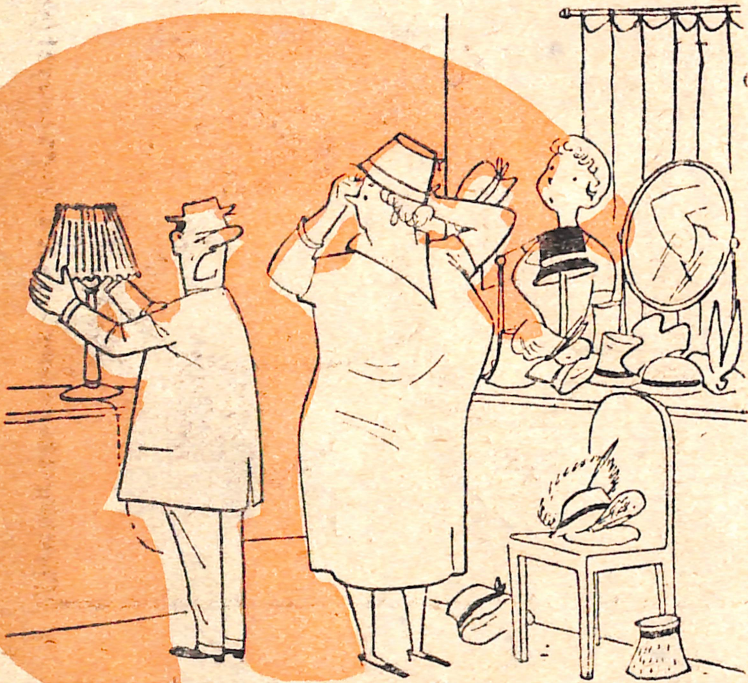
— Müşteriniz var mı?..
— Yok... Ya sizin?..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Giy bakalım, tecrübe etmediğin bir bu kaldı!..

— Fransız —

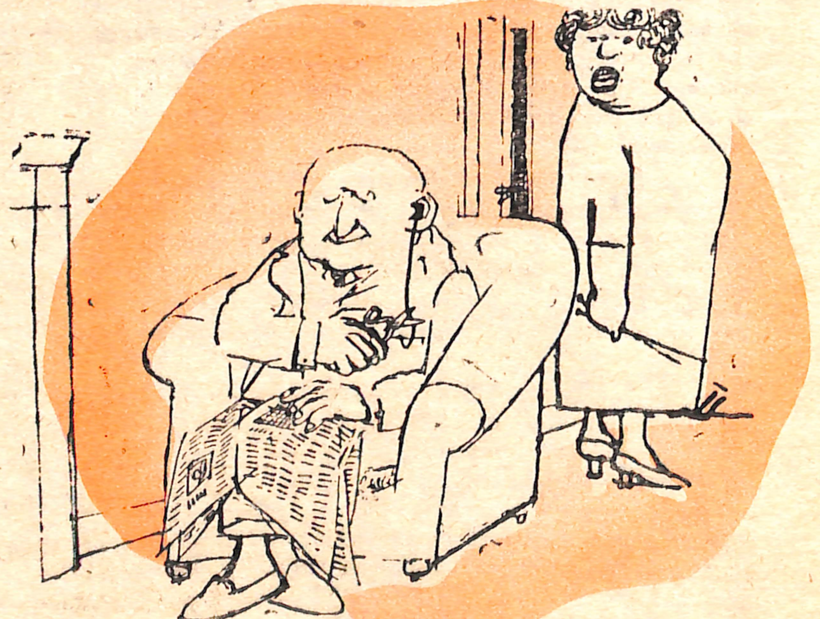
— Bakalım dişinizin dolgusu nasıl oldu?.. Bir tecrübe etmek lâzım: Bu akşam yemeği beraber yiyelim mi?..

— Fransız —

— Oğlum hasta... Bugün mektebe gelemiyecek!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İngiliz —

Mizah Yayınlarımız

Akbaba Mizah Yayınları Edebiyatımızın şimdiye kadar boş kalmış bir köşesini dolduruyor:

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

Yirmiden fazla mizah üstadının yüze yakın seçme hikâyeleri Üç cilt. Beher cildin fiyatı 1 liradır.

İt Kuyruğu

Yazan :

Aziz Nesin

En güzel mizah hikâyeleri

Kadın Olan Erkeğin Maceraları

Mizah romanı

Meşhedinin Hikâyeleri

Yazan :

Ercüment Ekrem Talû

Mizah edebiyatımızın ölmez eserlerinden

Meşhurlarımızın Nükteleri

En tanınmış fikir, edebiyat, siyaset adamlarımızın nükteleri

Sahtekârsız Memleket!

Rus edebiyatının en meşhur romancılarından Averçenko'nun şaheseri.

Yedek Parça

Aziz Nesin'in en güzel hikâyeleri. Her kitap 1 liradır.

Sayılı Fırtınalar

Eski İstanbul kabadayılarının, masallardan güzel, romanlardan heyecanlı maceraları!

Yazan :

Refi Cevat Ulunay

Büyük Boy 400 Sehifedir

Rica: Kâğıt darlığı yüzünden az basıldığı için siparişlerinizi lûtfen şimdiden yapınız.

Fiatı: 4 liradır.

Adres: Akbaba Yayınevi; Belediye - İstanbul

Not: Kitap bedelleri banka, yahut posta havalesi olarak gönderilmelidir. Pul kabul edilmez.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Sıkı bir perhiz yapacaksınız. İçki, sigara yasak... Haftada bir gece yaptığınız idare meclisi toplantıları da yok!...

— İtalyan —

Yazması Sizden, Çizmesi Bizden!

AKBABA'NIN BU YENİ MÜSABAKASINA SİZ DE KATILINIZ

Tafsilât iç sahifalarımızda